

Carpații

Deposito legal: M. 8.137-1938

Director Aron Cotrus • REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL Redactor: Traian Popescu

IOBAGI SAU HAIDUCI

Deisug.

Acesta-i realismul lor: au uitat pe IERI, ca să se ducere de AZI, nepăsători și inconștienți de ce-i așteaptă MAINE. S'în fuga lor după câștigul material înădărat, au abandonat hoardelor comuniste milioane de oameni, am putea spune chiar: "i-au vândut!"

Reacțiunea noastră, ca oameni ai unor țări cotopte, e normală, deoarece constatăm că toate perspectivele unei schimbări de situație se subiază cu fiecare clipă ce trece. Am fi vrut ca națiunile occidentale să ne înțeleagă calvarul și într-un elon generos să pună stavila unei stări de fapt îngrozitoare pentru noi, înfostoare pentru ele, înfostoare, epun, pentru că ani de-a rândul au susținut speranțele ace-

lor cotopti prin mesagii de solidaritate și de derobire apropiată, pentru că azi să declare deschis că relațiile cu Estul s'au stabilizat și pacea s'a înscădat. Promisiunile de odinioară au rămas păcatele în aer. Și astfel se închidează în omul occidental tăcerea și indiferența, iar în cel cotoptit neîncrederea și demădele.

În țară, ca și în străinătate, o droaie de indivizi sunt siguri că zarurile sorții și-au spus cuvântul. De-acum, ni-l încheie viitorul ca națiune liberă. Toi ce ne mai rămâne, zic mulți, e să ne acomodăm situației și să splicăm din bunurile vieții ce ni-i cu puțință. Unii o fac defă. Obosiți de așteptare sau uzați de bucuria personală, se chircesc în puținul ce au, sau se apropie și se vâdă lăfător ce mortrisează neamul. Și unii și alții nu văd decât imediatul personal. Neamul și viitorul lui le scapă adă le este indurere. Desprind de frământările necăzute la națiune, acești "adaptabili" au pierdut câteva din atribuțiile cele mai importante ale omului: mândria de a aparține unei națiuni libere, sensibilitatea patriotică și curajul ajmării.

Astfel de indivizi, indiferenți de poziția socială sau de cultura ce posedă, au suferit de iobagi. Suferite fără plagă, fără orgoliu, fără dor de luptă. Sunt cei ce acceptă orice situație națională, numai ei să fie bine; sunt cei ce se

(Urmează pag. 2.)

LES COSAQUES A PARIS

par Michael Sturdza

La division de l'Allemagne est une bénédiction pour l'Occident parcequ'elle permet la construction de l'Europe, et elle est une bénédiction pour l'Union Soviétique parcequ'elle voue à l'impuissance le pays qui s'est ennéché jusqu'aux portes de Moscou.

RAYMOND CARTIER
(Materh", 2 iuin 1973.)

credită astronomiques qui garantiraient à la Russie Soviétique, dans un prochain demain, la situation souveraine de première puissance militaire et économique du monde. Tout au plus, avant la fin du prochain lustre, version nous, sans imprévu, des manœuvres communes célébrées en Rhénanie, Palatinat ou Bavière (modèle polonais, tchécoslovaque et roumain), simple démonstration de la cordialité des rapports Moscou-Bonn, mais qui pourraient aussi servir de salutaire avertissement à un Luxembourg récalcitrant, ou à un Liechtenstein où les Jeunesses universitaires et progressistes et le Parti Communiste ne seraient pas traités avec les égards qu'ils méritent.

L'Europe de l'Atlantique à l'Oural disait le Général de Gaulle. L'Europe de l'Oural à l'Atlantique disent le camarade Breznief et le Maréchal Gretchko. Et c'est là deux choses tout à fait différentes, quoiqu'il puisse en paraître.

En l'Europe de ses rêves le Général, qui comme beaucoup de français n'avait jamais cessé de raisonner politiquement dans le contexte de Reichshofen et de Sedan, voyait la perpétuité d'une Allemagne réduite à la moitié de ce qu'elle avait été avant 1914, perpétuité garantie par l'intérêt identique qu'avaient la Russie et la France à maintenir cette heureuse situation. L'Europe de l'Atlantique à l'Oural était dans l'idée française une Europe italique, l'Europe d'une nouvelle alliance franco-russe, mais telle, pour permettre au Général de Gaulle de déclarer que 1910, 1914 et 1939 étaient oubliées — "C'est moi, de Gaulle qui vous le

(Suite pag. 3.)

ON, non! Calmez-vous. Ils n'y sont pas encore. Nous exagérons, utilisons l'effet de choc dans l'espoir de vous inspirer une salutaire terreur. Ils ne sont arrivés encore qu'au Rhin, aux frontières de la France, en tout petit nombre, non point sur de fougereux chevaux mais sur un Tupoliev géant, et ce n'est ni le glaive ni la nagaika qu'ils brandissaient dans leurs mains, mais la fourchette et le couteau de table aux somptueuses banquets que leur offrait le camarade Willy Brandt, pour fêter la nouvelle alliance germano-soviétique. Il y en avait déjà eu deux, Rappallo et la bombe Ribbentrop-Molotov.

Mais celle-ci était la bonne, la durable. Ce n'est pas d'une alliance militaire qu'il s'agit, mais d'une simple alliance économique et industrielle, doublée de

descrierăz repede; sunt cei ce cred că schimbarea va veni prin intervenția și vină aliora.

Acest spirit lăbășesc a fost din toate vremele răscolului românesc. "Dacă nu ne ajută nimănă, ce putem face noi?" — a fost geamătul de todeauna al românului. A tot așteptat să-l scape cineva, să-l ajute cineva, să-l ridice cineva. A stat cu capul plecat și-a înghițit domnia peste domniași, în spatele sticlei "Capul plecat, sabia nu-l taie".

Sorata noastră cu naștere s'a adăsat între aceste limite ale capului plecat, ce-și aprindea numai ochii ca să poată plânge. E adevarat, ne-am păstrat ca neam în mijlocul călătorii, dar n'am scris nici istorie și n'am provocat nici simț sau admirație. Am fost și-am rămas lăbăși epocii europene. Si astfel ne manifestăm și azi ca mentalitate și atitudine. Așteptăm ca salvarea să vină din afară, de undeva, când ea e în noi și prin noi.

Nu auzim în surul nostru decât strigăte și gemete. Fiecare se întreabă de fie cât mai lăbăș în atitudine, să se supună situației, să facă, să nu ridice capul și pocoa, să nu supere pe unii sau pe alții, să-și organizeze viața după timp și împrejurări. Mulți din cei ce ar trebui să fie pe baricade, ne dau stăruie de înțelepciune și de răbdare: "nu-l momentul", "să nu supărăm pe occidentali", "să nu provocăm înțelegerea în țară" ... Ce și cum Occidentali au vreun interes să ne "salveze", ea și cum guvernul comunist din România să nu părăsească de teroriște națiunea română, ea și cum momentul prielnic ar fi o dată rădă.

Noi, ca oameni conștiinți de răspunderea ce ne revine, trebuie să dominăm prezentul pentru a progredi viitorul neamului. Dacă celor din țară le este imposibil să lupte pe față și cu o vigoare mereu înaltă, nouă nu ne este permis să petărim într-o atitudine de lăbăș. Căci trebuie să ne caracterizăm ca SPIRITUL DE HAIDUCIE, adică combativitatea, speranța în victorie și forța de sacrificii.

Da, trebuie să devenim haiduci! Prezența noastră, a tuturor, în lupta neamului trebuie să devină o realitate etc. Trebuie să spădim acest Occident din toropalea ce l-a capră. Trebuie să aruncăm pe mesele verzi ale Conferințelor, noi talie cu rugămintă și plânsite, ci drepturile noastre cele mai legitime, călcate în picioare de hoardele comuniste, precum și voinea noastră de a le impune. Trebuie să intrăm în spiritul celor din Târă dorința de a conștientiza și ei la această înfruntare, înfrângând tendința lăbășescă și fiind gata să devină haiduci.

Nu putem aștepta liberarea Țării dela străini dacă nu-

pregătim pentru acest gest. Si nu-i putem pregăti dacă noi, înainte de toate, nu ne-am păstrat de acest spirit de haiducie. Toți depinde de noi. Să ne deprindem a gândi și a acționa major.

Da, trebuie să devenim haiduci în sensul nobil al cuvântului adică neînfricăți, dărți, gata de sacrificiu, entuziaști și prezenți în actual. Numai astfel ne vom regăsi în noi și în țara noi. Numai astfel vom fi folositori neamului românesc. Numai astfel vom fi un exemplu pentru cei din Târă.

Între spiritul lăbășesc și cel haiducesc, erului românesc trebuie să-și alegă calea. Să nu ne descurajăm faptul că lumea liberă tremasă, și încropește ajacerele cu cei ce ne chinăm neamul și-și duc viața sub semnul desărtării, când ei noștri gem și suferă. E legea firii. Suferința altuia e todeauna departată și nelăsimată.

Acești occidentali pot uita datoriile morale și promisiuni. Dar nouă, ca Români liberi, nu ne este permis să ne ascundem în dosul acestor argumente.

Noi nu avem voie să uităm. Nici să părăsim lupta sub pretextul că popoarele occidentale dau mâna cu hoardele roșii. DIN CONTRA, cu cât aceste legături se vor strânge mai mult, cu atât avem datoria să ne ridicăm înălțorii, în atitudine fermă și decisa. Noi nu suntem legați de președinte sau bunul plac al Occidentului, și nu ne putem mâna pași după schimbările ce i se par lui "importante". Pentru noi, importantă e eliberarea Țării. Să nu uităm că de vom rămâne la mentalitatea trecutului vom și veșnice lăbăși timpurilor ce trăim și mai mult ca oricând, lăbăși timpurilor ce vor veni.

Misiunea noastră e alta. Noi trebuie să ducem politica neamului cotropit ce-și așteaptă mântuirea. Să așteptăm dela noi, prin noi. Chiar dacă tot Occidentul, până la ultimul moment, ar declara definitivă starea creată în Estul Europei după acest al doilea război mondial, OBLIGAȚIA NOASTRĂ E SA SUSTINEM SUS SI TARE GREȘALIA TACTICĂ, CRIMA ISTORICĂ SI PERICOLUL POLITIC AL UNEI ASTFEL DE OPINII. Tinerii și bătrânii, în grupuri compacte sau individual, avem datoria să strigăm dreptul la libertate și independență al națiunii române și să nutrim în noi și în suferințele celor din Târă speranța desrobirii.

Numai prin acest spirit de haiducie, dus până la transfigurare și moarte, vom putea ridica neamul din demădărie și decide acest Occident să-și revină la tendințele actuale.

CARPATII

LES COSAQUES A PARIS

la puissance destructive de ses bolides intercontinentaux, construit et armés nucléairement une flotte sous-marine déjà supérieure à toutes celles de l'Occident réunies et lancée à grand frais sur tous les océans une flotte de combat qui si elle n'est pas encore la plus grande du monde est certainement la plus moderne, en face d'une Europe comparativement désarmée (l'Armée Française est à peine plus puissante que l'Armée Suisse) et des Etats Unis qui renouent à MAN et sont actuellement en train de liquider complètement leur Armée de Terre. Une réponse d'impudence, d'impudence et de lâcheté a été bien vite trouvée, avant même que le nom de Kérising ne s'en mêle: c'est à cause du danger Chinois!

Tous ces tanks, toutes ces divisions motorisées, cette force aérienne, ces pyramides de bombes nucléaires, cette sous-marine, cette flotte modèle, c'est pour accabler, le moment venu, la Chine de Mao. L'Europe et les Etats-Unis peuvent être tranquilles et attendre dans le calme le grand événement du siècle: les deux géants marxisto-leninistes se dévorant mutuellement.

Les peuples d'Europe et le peuple américain ignorent, parce que leurs gouvernements le leur cachent, combien de nées par le Monde Occidental ont été déjà abandonnées pour le monde Occidental à cause de la terreur. C'est à ce chantage, avec menace de mort, dont les Soviétiques ont acquis le privilège que grâce à l'impéritie, la lâcheté, non-communisme ont confié leur destinée après la seconde guerre mondiale, que nous devons, entre autres:

- les pactes de Non-Prolifération et de Non-Expérimentation, exigés par l'Union Soviétique qui lui garantissent le monopole de l'ultimatum nucléaire silencieux et permanent.
- la reconnaissance par l'Allemagne Fédérale de ses frontières orientales actuelles.
- la qualité de gouvernements légitimes accordée aux bandes de scélérats et d'usurpateurs qui prétendent représenter à Heisingers et à Vienne les pays subjugués.

LES INCONSEQUENCES DE MR. NIXON

ES élections sont déjà loin, le spectre de la défaite effacé définitivement. L'électorat américain a tenu sa promesse de voter pour celui qui lui avait promis la paix au Vietnam.

M. Nixon se débat cependant, dans les incertitudes, les négociations, menées avec lenteur et... indifférence par le célèbre pigeon voyageur de la Maison Blanche. Il va falloir s'y faire, ainsi que les électeurs américains qui attendent, avec angoisse, que ces négociations aient finissent.

D'une manière générale nous étions et sommes toujours pour la continuation de cette guerre et pour son extension jusqu'aux frontières chinoises, dans un effort conscient pour détruire la base territoriale des forces communistes. Sans cela, il n'y aura pas de véritable paix et celle même que les USA veulent signer "à tout prix" ne sera qu'une trêve.

Mais les inconquences de M. Nixon ne résident pas là. Lorsqu'il a promis la paix, il était sans doute sincère. Il pensait, surtout, tuer deux lièvres d'un seul coup de fusil: gagner les élections et gagner une paix honorable. Car, dans sa candeur de politicien américain, il confond toujours les subtilités dialectiques des négociateurs vietnams avec la droiture et le fair-play des cow-boys texans. Il croyait avoir convaincu ses partenaires communistes de la nécessité de l'accord sur la fin de la guerre. Il leur cédait tellement de choses, sans même prendre le soin élémentaire de mettre son allié vietnamien au courant! Mais il oubliait les tares de la mentalité communiste: plus on leur donne, plus ils en veulent; plus on les croit comblés plus ils sont mécontents.

Et les exigences, accompagnées d'astuces vraiment chinoises, surgissent chaque fois qu'on croit avoir mis fin aux dernières prétentions extravagantes des négociateurs communistes. Le temps passe, l'Amérique s'inquiète, le monde

traumatisé par la prolongation du conflit demande une véritable paix. Pour les Vietnamiens du Nord (mobilisés depuis plus de 20 ans) ces contretemps n'ont pas grande importance. Bien au contraire, ils s'y complaisent, sûrs de pouvoir en tirer quelque profit. Pour les Américains le raisonnement ne peut être la même, et pour M. Nixon, encore moins. Alors, il s'énervé, et pour forcer la main de ceux avec lesquels M. Kissinger flirte à Paris, il déclenche des bombardements terribles sur Hanoi. On ne sait pas si ces tonnes de bombes ont atteint leurs objectifs directs et indirects, mais on est sûr qu'elles ont bien ébranlé le prestige de M. Nixon.

Mais, qu'à cela ne tiennent! Un prestige présidentiel se perd et se regagne selon les actions entreprises par le personnage en cause. Et pendant que les négociations parisiennes entre les représentants de "Ho Chi Minh" et ceux de Thieu deviennent un véritable duel d'accusations réciproques, M. Nixon entame des négociations parallèles avec le Nord-Vietnam, pour la reconstruction de cette moitié de pays rasée par les bombardements saurages d'un ennemi... inconnu.

La guerre n'est pas une sinécure. Et c'est encore moins une partie de plaisir pour ceux qui en supportent les conséquences. Mais il ne faut pas oublier non plus qu'une guerre (qui n'est même pas finie) ne peut pas se transformer en une opération de placement de capitaux. La guerre du Viet-Nam n'est pas une guerre classique, traditionnellement affrontement entre deux nations qui se détestent. Il y a dans ce conflit lointain dans une presque totale insouciance, une signification qui dépasse la victoire ou la défaite d'un des belligérants. Le substratum impondérable — et que M. Nixon semble rejeter avec dénoûture — touche au problème idéologique des deux mondes qui s'affrontent. Ce qui se décide dans la jungle du Mékong n'est pas le sort d'un peuple, MAIS LE SORT D'UNE CIVILISATION.

Une guerre qui suscite un tel enjeu ne doit pas, n'aurait jamais dû être traitée avec une telle légèreté, menée avec un tel manque de bon-sens et "conscience" avec une telle insouciance. Une guerre dont dépend l'avenir du monde, ou du moins, dans laquelle se décident les lignes maîtresses de la configuration politique de l'Asie, n'aurait jamais dû finir en queue de poisson! Elle devait être poussée jusqu'à sa dernière conclusion: L'ECRASÉMENT DES HORDES QUI MENACENT VERITABLEMENT LA PAIX ET LE MONDE LIBRE. Prendre en considération que la prospective se trouve loin des USA n'est qu'un enfantillage. A l'époque des missiles intercontinentaux les distances ne comptent plus. Mais, laisser cette enclave purulente là-bas, oui, cela compte.

Parmi les innombrables inconsequences qui ont jalonné les années présidentielles de M. Nixon, ce retrait des troupes américaines, suivi de l'ouverture des négociations économiques et industrielles avec l'ennemi d'hier, constitue l'une des plus retentissantes. Un véritable fiasco, dont les conséquences n'ont même pas attendu la signature de la "PAIX". Les Vietnams et leurs alliés du Nord, soutenus par la Chine du Pécang Mao, n'ont pas de la même manière la trêve qui s'est établie. Pour eux, le départ des Américains est une "victoire". De leurs forces sur le monde libre. Quant aux négociations entamées pour la "reconstruction" du potentiel industriel nord-vietnamien par les mêmes Américains, le monde communiste les montre déjà comme des "réparations dues aux vainqueurs par une nation vaincue".

Seuls, M. Nixon et son Etat Major particulier, n'y voient que du feu. Pour eux, la paix et la tranquillité sont revenues dans le Sud-Est asiatique, grâce à la formidable vision politique du Président! Et ils s'enfoncent de plus en plus dans leurs inconsequences puériles et dangereuses pour l'avenir des USA et du monde libre. Car, rien ne peut être plus puéril et plus dangereux, dans les circonstances actuelles et devant une idéologie servie par des fanatiques aveugles, que de croire avoir mis fin à une guerre, par le simple fait d'avoir signé une trêve et échangé quelques prisonniers.

Mais l'inconsequence bat son plein lorsque, en voulant aider la reconstruction d'un pareil pays — soumis à l'idéologie communiste, soutenu par derrière par une Chine et une URSS sornouses et se déclarant ouvertement décidées à poursuivre leurs intentions agressives — ON SE MONTRE CONVINCU DE CONTRIBUER A LA PAIX DU MONDE. Il faut être vraiment un politicien américain, pour atteindre un tel degré de naïveté!

(Suite pag. 4.)

Noile epurari ceausiste

de Serafim Bratocea

Când în "străduțoarea" Republică Socialistă Română se constată că un anumit sector din câmpul muncii, o ramură de activitate sau întreaga structură economică, culturală, etc., scârțâie, guvernul cască să-și rupă fălcile și dă ordin să se execute "Planul A, B, C, sau D".

Fiecare literă corespunde unui grad de gravitate în de-lăsare, criza sau neajunsurile ce stârnesc fericirea poporului român. Astfel, "Planul A" înseamnă "aranjare", adică se iau măsuri ce bagă în sperieți pe bieții "înscrisi în câmpul muncii" la nivelul întreprinderii unde-și îndeplinesc norma. "Planul B" e o treaptă superioară, ajungând să crească "bucuri" serioase tuturor, chiar dacă n-au nici în clin nici în mănecă cu încurcările guvernului. "Planul C" vrea să spună pur și simplu "curățire", nu în sensul de lustruire a mașinilor și-a dușumelelor, ci de trimitere la vatră a unei serii de incapacități notorii, cum numai în regimurile sovietice se pot întâlni. Cât pentru "Planul D", care are nobila semnificație de "deparazitare", putem prezice că aunge fără distincție între 15 și 20 % din muncitorii manuali, tehnicieni și intelectuali ai țării pentru simplul motiv că guvernul nu mai știe cum să se descurce și are nevoie de un țap ispășitor.

Dar culmea e alina de "Planul MT", cunoscut de prea puțin sub semnificația secretă de "măturare totală". M. T. ul se aplică cu precădere, ori de câte ori Guvernul simte că-i nevoie de o lecție serioasă la adresa (și atenți la nuanțe) celor susceptibili de a crede că-i posibil ca vreo dată să conteste supremația sistemului, inteligența sefiilor, realizările socialismului, abundența alimentelor, excelența filmelor, necesitatea orelor suplimentare de lucru și voluntarilor pentru munelile agricole, libertatea opiniei în România sau actualitatea permanentă a marxismului. Ve-deți cum e de simplu și logic! Numai motive pârșite la căldura socialismului științific, Secția Vânătoare.

E de remarcant subtilitatea sistemului ceausist: Nu-i nevoie ca vreunul dintre aceste motive să fi fost descoperit ca forma de protest colectiv sau de gândire personală, pentru că Planul MT să fie pus în aplicare. E de ajuns ca necesitatea epurării să devină urgentă pentru motivele să apară automat. De altfel, subtilitatea merge mult mai departe: nimeni nu-i acuzat "de a fi contestat..." etc. Mult mai simplu, se inventează cazuri, se presupun situații care ar putea eventual împinge pe vreun cetățean să devină "susceptibil de a contesta..." etc. Și-l de alina pentru a deslănțui M. T.-ul preventiv cu o ferocitate demnă de Ana Pauker și Gheorghiu Dej. Eivul Ceaușescu nu se lasă mai prejos.

Pe această linie se înscriu și ultimele epurări ce-au atins mai multe zeci de mii de cetățeni în RSR. O astfel de măsură exemplară, la nivelul cadrelor tehnice și superioare, nu mai avusese loc de mult. Momentul era însă prilejnic pentru o lecție de civism socialist, având ca scop "reeducarea" forțată a unor, eliminarea definitivă a altora, avertizarea tuturor categoriilor neastate prin măsurile luate că "cine face ca el, ca el va păți". Bine înțeles, nimeni nu ște ce-nu făcut cel pedepsit.

În plus, se deschideau câteva perspective promițătoare pentru noii recuși, legați de pe băncile universitare (mulți dintre ei cu serioase state de servicii în formațiunile activiste). Aceptați, mai ales, nu puteau fi desiluzionați, atunci când își cereau un loc sub soare, chiar dacă cunoșteau toate tehnicile sau locul răvniți nu corespundea deloc posibilităților personale. Se cunoștea foarte bine că cetățenii ai Planului MT au fost înlocuiți de către trei "activiști" pentru a face treaba unuia dintre eliminări. Într-adevăr, reconșteam, e vorba de un sistem foarte original pentru a se da de lucru la cei mai mulți incapabili și pentru a se face economii serioase în bugetul anemic al RSR-ului.

Natural, pentru o mîntă normală, astfel de măsuri extreme, anti-sociale și anti-umane, par de neconceput. În orice țară din lume — supuși oricărei regim capitaliste — cel eliminat din posturile ce dețineau de mai mulți ani printr-o simplă decizie guvernamentală, ar fi pus în mișcare Sindicatele și Confederațiile respective, într-un jurec apocaliptic. Cu ce satisfacție toate partidele comuniste din lume s-ar fi solidarizat cu soarta acestor "năpăstuiți"! Când e vorba însă de măsurile luate de un regim comunist împotriva unor oameni deja terorizați de "sistem", nu mai prevalează nici umanul, nici profesionalul, nici socialul... Cel atins de măsura înjustă n'au nici măcar unde se

plînge (și cine ar îndrăzni!), când apa zisele Sindicate sunt simple anexe ale regimului.

Dar poate, în România, au existat motive extrem de puternice, care au determinat guvernul să ia astfel de măsuri radicale. Vreo conspirație a cadrelor superioare? Vreun sabotaj tehnic pe scară națională? Vreo grevă politică, descoperită la timp? Sau mai știu eu ce complet ce punea în primejdie întreaga structură marxistă?

NIMIC! Cine și-ar putea imagina astfel de acțiuni într-un regim înfipt în inima țării prin teroare, menținându-se prin teroare și răspunzând la cea mai neînsemnată impresie de nemulțumire tot prin teroare?

În primul rând, în regimurile comuniste nu-i nevoie de cauze precise. Ai doilea, buclirea periodică a păturilor sociale "mai răsdite" e obligatorie pentru a se menține "disciplina". Al treilea, în cazul prezent, regimul simțise "ceva" nedefinit, cu iz de amenințare posibilă:

— Un fel de intensificare generală a nemulțumirilor (Lipsurile alimentare mai ales au depășit orice margini).

— O atmosferă nedefinită de ostilitate față de palavragăla inutilă a guvernului. (Discursurile nu tin niciodată mai puțin de șase ore, fără fond și fără formă).

— O răbufnire incipientă de mai mare libertate în sânul studentimii. (Studentii au început să caute un alt ideal care să-i satisfacă și sufletește).

— Un murmur "pipăbil" în rândurile muncitorilor contra atător și atător privilegiați ai "regimului egalitar" ce li se promisese. (S'a scris puțin în străinătate de necazurile muncitorimii române, care s'a cam saturat de "dragostea" ce-i poartă partidul).

Într-un cuvânt, "mărunțisuri" inerente oricărei vieți în societate organizată. Dar pentru guvern, toate aceste "semne" nu puteau fi admise. Pără ascultare și execuție orăbă regimurile comuniste se prăbușesc. O lecție "serioasă" se impunea. Dealtfel, greu nu era lecția ce trebuia dată, ci "motivația" ei. Adică, ca categorii sociale sau profesionale să plătească de data aceasta impopularitatea regimului și neliniștea guvernului. (Deoarece, orice-ar spune apărătorii comunismului, când se iau astfel de măsuri draconice, fără nicio explicație însemnează că regimul nu se simte sigur de el. Caută prin toate mijloacele să se facă temut, pentru a menține în permanentă o stare de teroare și de frică generalizată).

De data aceasta s'a recurs la două motivări principale, ce mai înainte fuseseră întrebuintate ca simple cauze auxiliare:

— Neafilierea la Partid.

— Rude în străinătate.

Iar ca măsura să pară într-adevăr motivată "științific" s'a mai adăugat și "incompetența profesională".

Pe aceste baze, "Planul MT" a expedit în somaj neplătit și înfrânt câteva zeci de mii de Români. În majoritatea cadrelor specializate, greu de înlocuit, și care vor îngroșa rândurile dușmanilor nelimpăcați ai regimului, chiar dacă vor fi nevoiți să tacă și să suporte umiliția. Iar ca umiliția să fie și mai mare s'a propus "în compensație" acestor oameni (diplomați de acoli tehnice, licențiați, etc.) să-i recicleze ca... lucrători în fabricile de fibre sintetice sau de bumbac, unde mîna de lucru e insuficientă, DUPA CE VOR URMA ȘCOALA DE UCENICI în ramura asumană. Și mulți o vor face, s'armanzi în ramura asumană. Și în schimb, guvernul, va jubila satisfăcut de a fi pus în practică "nivelarea" socială, egalizarea în câmpul muncii la nivelul celui mai scăzut.

Aceasta ultimă epurare decide o serie de probleme profesionale și politice. Măcar de ar deschide și ochii celor ce linguesc regimul și vor să ni-l impună cu forța! Prin tre cunoștințele profesionale ce-ar trebui să-i isbească pe toți, cităm pe cele mai impresionante:

— În regimul comunist nu există nicio siguranță a serviciului. Toți oamenii muncii — funcționari sau lucrători — se găsesc la cheremul guvernului.

— În regimul comunist nu există nicio apărare sindicală. Nu te poți plînge nădări. Nimeni nu te apără.

— În regimul comunist nu există nicio drept de apel în justiție, sau măcar de protest. Cine i-ar face se expune la cele mai teribile represalii.

— În regimul comunist recticarea are loc totdeauna epre mai jos.

Israel ataca, ¡justicia para los arabes!

El miércoles 14 de mayo de 1973 la Comisión de los Derechos Humanos de la Sociedad de las Naciones Unidas ha condenado a Israel con 18 —dos en contra y 10 abstenciones— por su cínica y permanente agresividad en los territorios árabes ocupados.

La mencionada Comisión, lamentando las graves alteraciones provocadas al IV Convenio de Ginebra —relacionado con el trato de las poblaciones civiles, a las que Israel ataca con predilección—, considera estos ataques "crímenes de guerra y ultrajes en contra de la Humanidad" y pide a Israel "el cese inmediato de la colonización de los territorios árabes ocupados y la anulación de todas las medidas tomadas para que cambien las particularidades físicas y la composición demográfica de estos territorios".

Campos de refugiados árabes de Palestina.

La Comisión se declara "profundamente preocupada por la destrucción de las viviendas y de la expropiación de los árabes, del mal trato aplicado a los prisioneros de guerra y del robo constante del patrimonio arqueológico y de la explotación desmesurada de los recursos naturales de estas tierras".

Hemos reproducido el texto de esta condenación tal como lo publica el periódico "Le Monde" del 16 de marzo de 1973. En la misma página destaca, en el cuadro de un reportaje enviado desde Jerusalén por André Scemama, el corresponsal del periódico en Israel, la información con letras grandes: "Estamos a la espera de un desenlace. Washington aprecia que Israel debe ser dotado con una aplastante fuerza de disuasión".

El reportaje constituye el grito de triunfo de la señora Golda Meir, pero al mismo tiempo nos sirve valiosos informes que pueden determinar un cambio radical en la situación internacional, por las reacciones que no tardará en producir la decisión de los Estados Unidos de dotar a Israel con una aplastante fuerza de disuasión.

Veremos pronto en qué medida los vitales intereses americanos relacionados con el petróleo pueden ser sacrificados para satisfacer las conquistadoras ambiciones de Israel, las cuales ensangrientan el cercano Oriente.

El corresponsal del periódico "Le Monde" en Israel, André Scemama, empieza su reportaje reproduciendo la declaración de un miembro del equipo que acompañaba a la señora Golda Meir en su viaje a Washington: "Después de haber atravesado

Otra manera humillante, inhumana y promiscua de alojar en cuadras decenas de familias árabes de Palestina.

Lo que queda detrás del paso de los comandos israelíes: ruinas y huérfanos.

miles de tormentas, Israel es hoy día como una nave que sigue su camino sobre un mar tranquilo y sin nubes en el horizonte. Al timón de la nave hay una mano fuerte."

Esta mano fuerte es la de la señora Golda Meir. André Scemama afirma que el viaje hecho por "Golda" a Estados Unidos ha eliminado todos los temores que parecían fundados.

El pesimismo de los que veían en las buenas relaciones americano-israelíes sólo un efímero fenómeno se ha dispersado.

Es verdad que las buenas relaciones se han realizado poco a poco, siendo en relación con las situaciones que obligaban a los Estados Unidos a transformar lo que era provisional en una alianza que les obligaba a subordinar los intereses vitales de la eco-

nomia americana a los intereses del Estado de Israel, el cual desea representar en el cercano Oriente lo que representaba Sparta en la Grecia antigua.

El 13 de marzo la señora Golda Meir evocó delante de sus ministros el largo camino emprendido, y al final del cual Israel encuentra a su lado una administración americana que le abre ampliamente sus arsenales militares y le asegura un apoyo diplomático y una sustancial ayuda económica.

A pesar de ser precedida en su visita a Estados Unidos por el rey Hussein y Hafez Ismael, consejero del presidente egipcio Saadat, la señora Golda Meir ha encontrado a los dirigentes americanos poco dispuestos a ejercer presiones sobre ella. La desagradable impresión producida en el mundo por el caso del Boeing libro no ha provocado ninguna hostilidad por parte del Departamento de Estado americano contra el jefe del Gobierno de Israel, nos informa el corresponsal del periódico "Le Monde" en Jerusalén.

Para los intereses judíos, el periódico "New York Times" es considerado como el más fiel defensor de Israel. Su influencia en la vida política y económica de los Estados Unidos es abrumadora. El "New York Times" publica una noticia que ha tenido una gran resonancia entre los árabes, acreditando la convicción de éstos que los Estados Unidos practican un doble juego: asegurar por una parte a los países árabes que desean una paz justa entre Israel y los árabes, pero que al mismo tiempo busca asegurar a Israel una superioridad militar aplastante sobre sus vecinos Estados árabes.

¿Qué comunicaba el "New York Times" para fortalecer el espíritu agresivo de los judíos? Que 80 aviones de caza y bombarderos Phantom y 24 Skyhawk serán entregados a Israel en el mes de enero de 1974 y que una ayuda técnica y los equi-

pos que serán suministrados permitirán a la industria aeronáutica de Israel producir aparatos Super-Mirage.

André Scemama comentaba así la noticia del "New York Times" en el periódico "Le Monde" del 16 de marzo de 1973: "Si hemos de creer el rumor que circula desde hace mucho tiempo sobre esta cuestión, el "New York Times" se ha retrasado en la noticia. Desde hace varios meses los que ven aviones sobrevolando Israel exclaman con un aire de cómplices: "Son aviones Bleiberg". Me he informado y no se trata de un nuevo tipo de avión, sino que es el sobrenombre dado al avión Super-Mirage, en realidad un tipo de Mirage al cual se le ha incorporado un reactor tipo Phantom. Bleiberg es el nombre del ciudadano sudafricano a quien el doctor Barnard hizo el primer transplante de corazón.

Estos aviones, que según parece, están ya en servicio, han sido realizados con materiales producidos en Israel, lo cual es una garantía que los judíos se han asegurado contra sorpresas siempre posibles. Un embargo puede llegar rápido a Israel, en donde no se ha olvidado la lección de 1967. En los círculos políticos se dice abiertamente que por lo beneficioso que puede ser la amistad americana es preferible evitarse un juicio estricto sobre el asunto.

Normales medidas de precaución.

Pero tanto la noticia del "New York Times" como las explicaciones dadas por el corresponsal del periódico "Le Monde" en Jerusalén ponen de relieve la complicidad americana en armar a Israel para asegurarse una superioridad militar absoluta sobre los países árabes, con el fin de obligar a éstos a aceptar las condiciones que les serán impuestas por el Gobierno de Golda Meir, ofreciéndoles una paz dudosa.

Paris, 1973.

Alexandre AL. FILISANU
Doctor en Derecho y Teología

NOILE EPURARI

Dar concluziile politice nu-s mai putin importante. Dacă conștientizarea profesională scot în relief disprețul pentru muncitori și tirania regimurilor comuniste, concluziile politice fac dovada abilității lor. Când "măscărilor la partid" sau faptul de "a avea rude în străinătate" pot duce la eliminarea individului din câmpul muncii, înseamnă că s'a atins punctul culminant al joșniciei și neomnienilor. Prin obligația afilierii la partid se disprețuiește libertatea de conștiință și opinia a individului, libertate de care fac caz aceștia comunisti când sunt în opoziție. E o joșnicie acasă impunerii. Dar ea ne dovedește cu prisosință căți Români detestă afilierii la partid cu riscul de a fi eliminați din funcții la prima ocazie.

In aceeași priviște motivul rudenii în străinătate e și mai îngrozitor, deoarece multe din aceste "rude ciomăne" au plecat în departări înaltele răboaiului, iar mulți dintre ei "pedepșiți" nici nu le cunosc. Intrucât cei din țară ar fi vinovați cu ceva dacă aceste rude fac politica anti-comunistă?

Mai mult chiar, cea mai mare parte a Românilor din țară ce au rude peste graniță, sunt simpli muncitori, de "originea sărăcășă". Atunci, care-i criteriul pe care-l aplică guvernul în astfel de cazuri? Neomenia acestui criteriu de epurare depășește orice margini, deoarece un singur individ din străinătate poate constitui baza de eliminare din slujbă a pînărilor, fraților, surorilor, unechilor, verilor, rudelor apropiate și îndepărtate, etc., după bunul plac al regimului ce chinuște neamul întreg.

Că totdeauna, Guvernul din București crede că acțiunile lui de teroare și epurări periodice îl întăresc prestigiul și gur. Din contra, marea ură și dorul de răsunare, umple nărilor.

Va veni timpul când, epurările periodice ale bietilor noștri frați, vor deveni o singură și definitivă epurare a țării de toate jivinele roșii sau rose ca-o umbră și-o bătoare-are astăzi.

Serafim BRATOCEA

Les mesures "anti - casseurs"

par Jean Philippe Maurras

A France passe une grave crise d'autorité, tant morale que politique. Il est vrai que l'une n'est que la conséquence de l'autre. Mais, pour son prestige en tant que patrie symbolique des libertés modernes et pour son gouvernement en tant que dépositaire du respect pour ces mêmes libertés, les derniers événements dans la politique intérieure, au mois de Juin 1973, resteront comme une tache noire dans l'histoire de la Vème République.

Je sais, je sais, on va nous rétorquer que les mesures prises par le gouvernement ont été justement des mesures d'autorité qui nient l'hypothèse d'une crise. Que de plus ferme comme attitude que de faire appliquer la "loi anti-casseurs" contre les formations extrémistes de gauche et de droite qui menacent l'ordre public par leurs manifestations tempêteuses!... Selon le critère gouvernemental il n'y a de crise de ce genre que se soit, ni dans l'action entreprise par lui ni à l'horizon de la politique qu'il mène.

Nous avons le regret de lui confirmer qu'il se trompe, ou, ce qui est beaucoup plus grave, qu'il s'efforce de tromper l'opinion publique et sa propre conscience. Car les mesures prises après les événements du 21 Juin 1973 montrent exactement le contraire de ce qu'il veut nous faire croire.

Je ne suis pas membre de l'ORDRE NOUVEAU et j'ai toujours eu une attitude en quelque sorte neutre envers les activités et les principes défendus par ses adeptes. Je regardais ses efforts dans le domaine politique national comme un contre-poids prometteur devant l'avalanche terrifiante des slogans et des agissements violents d'une gauche fière de son nombre et de sa renommée de "casse-gueules". Car, il n'est pas donné à l'importance qui de supporter vaillamment dans la presse, dans la politique, dans la rue des proportions allant de "1 contre 10" à "1 contre 100" ou même "1 contre 1000", et d'avoir comme seul point d'appui son amour pour la France.

J'admire de loin ces jeunes gens décidés, prêts à se faire massacrer pour défendre la nation française du danger que représente l'arrivée "sauvage" de millions d'individus d'une autre race, d'une autre mentalité et du danger que représenterait l'implantation au cœur de cette latinité française, d'un système marxiste inhumain, tyrannique et totalement étranger à l'esprit de la nation française. Je les trouve admirables et téméraires, ainsi qu'il se doit à des gens qui aiment leur terre et qui pensent à l'avenir de leur société. Je leur souhaitais de loin, de mon anonymat, comme dans une prière muette, qu'ils persévèrent, qu'ils portent toujours plus haut la flamme de leur idéal. Mais, je craignais pour leur avenir.

Aujourd'hui, après les mesures arbitraires prises par le gouvernement, après le silence ignoble de la "grande" presse française, après les attaques plus ignobles encore de toutes les organisations gauchistes et gauchissantes contre cette émanation de l'âme française, JE NE CRAINS PLUS RIEN. Par cette coalition déchaînée contre eux, non pas parce qu'ils avaient enfreint les lois en vigueur ou commis quelque infraction grave, mais parce qu'ils avaient fait preuve de leurs vertus, l'ORDRE NOUVEAU a démontré qu'il est devenu INDISPENSABLE À LA SAUVEGARDE DE LA NATION FRANÇAISE.

Cette affirmation peut paraître audacieuse dans la conjoncture actuelle, avec l'organisation dissoute et plusieurs dirigeants emprisonnés. Mais il s'agit là d'une circonstance de passage, et surtout d'une circonstance absurde étant donné les faits et l'atmosphère qui ont provoqué sa dissolution. Il n'est jamais inutile de rappeler ces faits:

L'ORDRE NOUVEAU, organisation politique reconnue, dont plusieurs membres ont présenté leur candidature aux dernières élections, reçoit l'autorisation pour une réunion publique dans un local fermé, pour le 21 Juin 1973. A l'heure fixée, plusieurs centaines de personnes s'y trouvent. Beaucoup avaient été interpellées par des groupes communistes massés dans les environs, d'autres même empêchées d'arriver, ou molestées.

Pourquoi cette atmosphère de tension? Parce que la LIGUE COMMUNISTE, l'alle trotskiste du communisme international, dirigée par Krivine, avait décidé d'interdire par la force cette manifestation "fasciste" et "raciste", autorisée cependant par le gouvernement. Dans ce but, Krivine, instigateur connu, avait mobilisé les forces de choc de la

Ligue Communiste avec lesquelles il voulait envahir la réunion et mettre en pièces les "fascistes". Tout cela au nom de la liberté de manifester son opinion politique.

Selon les informations de la Police, plus de 1200 individus, armés de barres de fer, caques et portant sur eux des centaines de "cocktails Molotov" son partis à l'attaque de la "Mutualité" où se tenait la réunion de l'ORDRE NOUVEAU, tandis que d'autres groupes armés de la même manière attaquaient le siège de l'ORDRE NOUVEAU qu'ils saccageaient complètement jusqu'à la dernière chaise, maltraitant en outre les quelques personnes qui s'y trouvaient.

La Police a dû intervenir, pour empêcher ces groupes d'atteindre le Palais de la Mutualité. Les chocs ont donc eu lieu entre les agents du gouvernement et les trotskistes. Pendant ce temps, les membres de l'ORDRE NOUVEAU tenaient leur réunion. Les résultats ont été tout à fait dans la ligne de l'anarchie communiste: plus de 70 policiers blessés, dont plusieurs dans un état grave; deux voitures de police brûlées pendant qu'elles transportaient des blessés vers les hôpitaux; pas un communiste n'a été blessé, les ordres étant de ne pas provoquer davantage ces manifestations "possibles", mais de les empêcher seulement d'entrer en contact avec les groupes de défense de la réunion.

Que! a été le dénouement de cette histoire?

L'un des plus incroyables qu'on puisse rencontrer dans notre monde par lui-même incroyable. Le Gouvernement, sous le prétexte de la défense des institutions démocratiques, a mis en application le texte d'une loi récente, appelée "Loi anti-casseurs". Quant à l'intention, le gouvernement mérite des applaudissements. Enfin, on peut penser, ces communistes et anarchistes, qui se croient tout permis, vont être punis conformément à la loi. C'était eux qui étaient venus armés pour attaquer une réunion pacifique, c'était eux qui avaient incendié des voitures de la police et envoyé à l'hôpital un nombre respectable d'agents de l'ordre. Tout le monde penserait que cette "Ligue" allait supporter toutes les conséquences.

Pensez-vous!... L'occasion était trop belle pour ne pas faire mouche deux fois d'un seul coup. Et le gouvernement décide d'interdire la LIGUE COMMUNISTE provocatrice et criminelle et l'ORDRE NOUVEAU qui avait supporté les vexations sans même pouvoir intervenir pour se défendre. Krivine a été arrêté, après avoir défendu sa thèse à la télévision, mais en même temps que lui, plusieurs dirigeants de l'ORDRE NOUVEAU auxquels la presse n'a même pas fait allusion nominativement. Cette attitude n'est pas étonnante de la part de la Télévision Française où regnent les Juifs, ni de la Presse où dominent tant les Juifs que les communistes. Pour ces deux catégories de "citoyens français" il n'y a qu'un danger: LES FRANÇAIS QUI AIMENT LA FRANCE et qui sont arrivés à se rendre compte du péril que ces deux catégories de citoyens représentent pour leur pays.

Il est étonnant, néanmoins, que le Gouvernement agisse ainsi, lui qui parle de la défense des libertés, qui autorise la réunion d'une organisation légale, mais qui la frappe de la même punition qu'il emploie pour un groupement anarchique déclaré. Le motif est absurde, pour ne pas dire puéril: il est même anti-juridique. On ne peut pas punir quelqu'un pour des intentions non mises en action. On punit pour le fait en cause.

Le fait en cause c'est l'attaque de la Ligue Communiste, armée et organisée d'une manière para-militaire, contre les forces de la Police, à la suite de laquelle il y a eu des blessés et des dégâts matériels. L'interdiction de cette Ligue Communiste devenait une nécessité d'ordre national. Mais, POURQUOI INTERDIRE l'ORDRE NOUVEAU qui n'a enfreint aucune loi et a été la victime de la Ligue?

C'est là qu'éclatent l'inconséquence du Gouvernement et l'abus d'autorité dont il a fait preuve contre l'ORDRE NOUVEAU. L'attitude du gouvernement constitue même un vote de blâme qu'il se donne à lui-même, car il est absurde de dissoudre une organisation deux jours après l'avoir autorisée à se manifester publiquement et sans qu'elle ait commis la moindre infraction. Dans ces conditions, il ne serait pas surprenant si... SOUS LA PRESSION DES FORCES DE GAUCHE... le gouvernement revenait sur sa décision à l'égard de la Ligue Communiste, tout en gardant la décision d'interdiction contre l'ORDRE NOUVEAU qui n'est

(Suite page 8.)

LES INCONSEQUENCES

Enfin, pour arriver au comble de l'inconséquence, M. Nixon arrive à un doublement de sa personnalité et de son attitude envers ses ennemis de la veille (et de l'avenir) quand il traite à la fois de la remise en ordre de leur potentiel industriel, tout en regrettant que la paix ne soit "ni complète, ni solide à cause d'eux" et en les menaçant de représailles sanglantes s'ils ne se soumettent pas intégralement aux accords de Paris. Ce qui est un peu trop, même pour un Président des USA.

Il se pourrait bien que de tels méandres diplomatiques lui retomberaient sur les doigts, et la douche glaciale qui lui sera réservée dans ce coin de l'Asie, lui mette devant les yeux — comme une image indélébile de la bêtise humaine — toute l'incongruité politique de ses inconséquences "préparées et travaillées avec soin".

Ainsi, il déclarera d'un air étonné qu'il ne comprend pas ce comportement de la part d'un Etat auquel il a promis une respectable aide financière et technique. Toujours l'obésité de la puissance de l'argent...

En réalité, ce que M. Nixon ne comprend pas, c'est que, tandis qu'il mène une politique de prestige et d'intérêts économiques, les autres mènent une guerre idéologique et de conquête à tout prix. Enfin, tandis que les Vietnams et les Nord-Vietnams ne mènent pas d'employer tous les moyens pour devenir les maîtres du pays, lui — en tant que président des USA — s'embourbe dans des inconséquences qui l'accablent à des dimensions et le rendent ridicule.

Basilie Rutaskoi de la Kalédo

SFARSITULUI

Leon I. MIRBA

MASSE ET INDIVIDU

LEADER ET HEROS

par Ivonne Goudemand

ES hommes primitifs, comme les bêtes, vivaient en bandes, en hordes, en troupeaux. L'INDIVIDU N'EXISTAIT PAS. L'homme seul, isolé, était condamné à disparaître. C'est encore le cas dans les sociétés humaines primitives de notre temps. Et ce qui les poussait à cette vie grégaire, c'était la PEUR: peur des forces naturelles, peur des bêtes, peur de la nature en général, peur des autres tribus. ON SE REUNISSAIT POUR SE SENTIR FORT.

L'évolution a fait apparaître l'homme véritable, l'homme SEUL, l'homme vraiment humain parce que doué d'une pensée, d'un sentiment personnels. Et c'est cet homme seul, qui a réalisé les grandes choses de ce monde dans tous les domaines, car il faut être seul pour se trouver. Autrefois, c'étaient les "meilleurs", les plus instruits, les plus capables, qui faisaient le monde: les idées, les sentiments, les coutumes, les valeurs, les institutions. C'était l'homme de bien que, par le seul fait d'exister et d'avoir des qualités supérieures aux autres, entraînait les foules, faisait surgir des imitateurs et des disciples. On comptait sur sa sagesse, son intelligence, son savoir, sa culture, pour occuper des postes de responsabilité dans les domaines les plus variés, pour guider la pensée du monde, imprimer une impulsion à la société et à la politique. C'est ce qu'on appelait étymologiquement l'aristocratie, plus démocratiquement les élites; on admettait implicitement que les destinées du monde devaient être entre les mains de ceux qui en savaient plus. L'ignorant, l'idiot, avaient conscience de l'être, ils reconnaissaient leurs propres limites. Ils étaient convaincus de leur propre infériorité et de leur incapacité intellectuelle à agir sur les destinées du monde.

A notre époque, on assiste à un phénomène inverse: à un renversement des valeurs: l'homme redevient grégaire. L'HOMME N'EXISTE PLUS QU'EN MASSE, en groupes, en assemblées, en clans, partis, classes, défilés, manifestations, et c'est de nouveau la peur qui l'anime. LA PEUR GÉNÉRALISÉE DE LA HAINE. Et rien n'est plus dangereux, redoutable, terrifiant, que la haine de la foule. Quand une foule se rassemble, une métamorphose se produit au niveau de l'individu.

Bernard Shaw disait: "J'AIME CELUI QUI A UNE SEULE FIGURE". Dans la multitude, il n'y a plus de figure. La multitude est anonyme, imprévisible, comme une force aveugle de la nature. On peut en attendre, tout en redoutant. Le chœur du troupeau est excitant et explosif, elle est faite d'un mélange d'ivresse et de torpeur, d'hystérie collective, où on se dissout, où on s'abîme.

Dans la foule, l'individu perd la notion de sa propre existence, de son propre moi. Il se fond dans le monstre collectif, il se DESHUMANISE, il perd sa volonté propre pour adopter celle de la masse, une volonté collective qui est étrangère à chacun des individus, extérieure à lui. Il marche porté par les autres, qu'il porte à son tour. Les réactions de la masse anonyme sont imprévisibles, elles n'ont plus rien à voir avec chacun des éléments qui la composent. Comme par miracle, il se crée une unité, une opinion globale, une volonté unique, qui est faite de L'ANNUATION DE VOLONTÉS INDIVIDUELLES, qui peut dépendre d'un imperceptible, qui n'a PLUS RIEN DE RATIONNEL, de réfléchi, qui peut même être en conflit total avec la raison. LA RAISON N'EXISTE PAS POUR LA MASSE. Elle est remplacée par l'instinct collectif, aveugle, violent, absurde au dernier degré, incontrôlable, capable de tout au moment où on s'y attend le moins, capable de crime, de panique, des pires vandalisme et des pires horreurs, sur un simple geste, un simple cri. C'est pourquoi les manifestations débouchent si souvent sur l'agitation, l'émeute, le pillage, la destruction.

Chose curieuse: on ne reconnaît universellement les dangers de la foule que dans un cas particulier: celui du fascisme, de l'hitlérisme, du nazisme; dans ce cas, on con-

sidère avec horreur le pouvoir corrompue du fanatisme de masse, l'aveuglement généralisé de la masse endoctrinée, l'influence décomposante de la contagion collective. Mais les foules de foules maoïstes n'épouvantent pas, les robots uniformisés, les automates au pas cadencé des super-défilés à l'étoile rouge ne font pas trembler les spectateurs eux-mêmes conditionnés par un autre sous-produit de la culture de masse: LE SLOGAN.

L'homme moderne existe, pense, agit toujours au pluriel, en fonction d'idées, d'actions pensées et projetées en dehors de lui, par d'autres. Il doit se raccrocher à un groupe (jeunes, étudiants, bourgeois, techniciens, ouvriers, etc.). Il est un parmi d'autres, un comme les autres, un par les autres. Il préfère adopter une attitude passive et laisser aux autres le soin de réfléchir pour lui. Il se doit d'être, il se veut solidaire, il revêt un uniforme de la pensée et du vêtement: un étudiant de gauche se doit d'être sale et hirsute, cette négligence étant le signe extérieur de son affiliation.

L'individu est devenu une cellule d'un grand corps tentaculaire, il est devenu l'opposé même de la personne humaine, une sorte d'ANTI-PERSONNE, puisqu'il ne peut plus même penser ou exprimer une opinion différente de celle de la masse ou du groupe puisqu'il n'est plus question de nuances individuelles.

Le temps n'est plus des voix solitaires d'un Zola signant seul son accusation. Aujourd'hui, il se serait précipité vers son syndicat ou sa cellule, on aurait organisé des défilés, signé des pétitions, on aurait manifesté et déclenché de multiples grèves. On aurait cherché à réunir L'UNANIMITÉ DÉPERSONNALISÉE sur le sujet, LA MAJORITÉ AYANT TOUJOURS RAISON et représentant toujours un brevet d'infailibilité. Et Zola aurait accepté en bloc les décisions du groupe, même si elles divergeaient de ses propres idées personnelles, et le monde aurait oublié son nom.

On s'en est aperçu lors des sanglantes répressions des révoltes de Tchécoslovaquie et de Hongrie: les foules conditionnées de la gauche libérale occidentale n'ont pas osé élever la moindre protestation contre les crimes des armées rouges, et les rares individus qui l'ont fait ont été aussitôt exclus du groupe.

D'où vient ce pouvoir énorme du slogan, émanation du groupe? Du fait que c'est par le groupe que l'homme se sent fort, sûr de lui, capable de tout, délivré de ses doutes. Réduit à sa solitude, à son unité, l'individu moyen n'est plus rien, il se retrouve timide, hésitant, faible et veule, pusillanime, idiot. Il a peur, peur du monde, peur des autres, peur de sa propre incapacité, de son propre vide. C'est dans le coude à coude que surgissent les certitudes, les décisions. Prises dans une réunion, une assemblée, où un leader canalisé et dirige les idées, la décision surgit, anonyme, mais auréolée déjà du prestige de la majorité, de l'unanimité, du NOMBRE, et l'individu massifié en adopte instantanément le point de vue qu'il fait sien, comme le poisson gobe l'hameçon. En groupe, l'individu passe soudain toutes les vertus, il se sent pousser des ailes, il devient moraliste, politicien, et surtout sociologue et économiste, les deux activités pour lesquelles tout le monde se sent brusquement doué. Il acquiert autorité, conviction, le sentiment de savoir, de penser, de pouvoir, et, ô miracle contemporain, cent mille idiots réunis se convertissent en génies par leur nombre. Ils gagnent d'un coup et sans effort, sans "progrès" personnel, ce qui leur manquait, isolés.

Par contre, les "meilleurs" sont devenus les brebis galeuses, les "pauvres types", la minorité avilie, menacée, suspecte, dont la voix a perdu tout prestige, a cessé d'être écoutée et même entendue.

Notre époque n'est plus celle du HEROS DE LA VIE MORALE, de l'homme solitaire et supérieur qui a appris à se dépasser par ses propres forces et qui laisse derrière lui une oeuvre exemplaire. LE HEROS SOLITAIRE EST ANACHRONIQUE. Il n'intéresse plus les foules, il est tout au

E quand m'am décida à-ti répondre, am început să apreciez întrebările puse și să-ți înțeleg neliniștile. Te frământă profund soarta acestui exil, în care vrei să te integrezi, dar pe care ai vrea să-ți înțelegi înaintea de a-l îmbrățișa. Corect și logic pentru un om ce se respectă și care vrea să ție în ce se angajează.

Al coborât în mijlocul acestui Occident liber cu un sac plin de speranțe și cu convingerea că vei găsi umărul protector al unui exil strănu unit în jurul comitet ad-hoc, dar real, n'ai găsit nimic din ce sperai. O sumedenie de grupuri și grupulețe, înfipte în opinile și metodele lor particulare, neînțeleptoare cu aspirațiile unora, ostile la părțile altora. Stânci solide, dar pierdute în mijlocul unei brume permanente de pretenții și absurdități. Era normal să se lăsească în cursul întrebării la care trebuia să-ți răspund: "Dece se cereați România din exil?"

Înainte de toate, imi voi permite să precizez, pentru a sublinia mai bine starea de fapt, că nu e vorba de "cearta" propriu zisă, ci numai de neînțelegeri endemice. Căarta ar presupune o clorofilă continuă și fără sens, axată pe motive mai mult sau mai puțin plauzibile, dar sustinute cu perseverență și însoțite de injurii și amenințări. Or, nu e cazul. Sau, mai precis, nu mai e cazul. După atâtea ani de exil comun, adevăratele certuri al-au pierdut din virulența inițială, rămânând păstrate ca un gust amar în suflătele noastre. Oamenii s-au mai înțeles, urile s-au mai atenuat, loviturile adversarului comu l-au mai apropiat. Un oarecare respect reciproc s-a împănăntat, ușurând apropierea, discuții și chiar decizii.

Totuși, nu putem nega că atmosfera refugului nostru poartă încă stigmatul unei epoci de mari tensiuni suflătești, când discuțiile erau mai degrabă injurii și insulte, iar încercările de apropiere motiv de acuzații și concentrare de răutate. În acea epocă, putem spune că predomină cearta. Acum stăpânește numai neînțelegeria. Dar sunt două tipuri de neînțelegeri:

1. Unele, motivate de cauze circumstanțiale, provocate de conjunctura politică actuală. Facțiunile exilului românesc nu sunt de acord totdeauna asupra anumitor situații politice, provocate de marile puteri, sau nu acceptă o tactică comună într-o problemă oarecare, sau mai puțin pe lăce pe carea bete n roate când un grup ia o inițiativă, etc. Sunt acte deplorabile și dăunătoare, dar nu sunt de-o gravitate așa de mare încât să provoace slăbirea exilului. Aceste neînțelegeri dispar cu timpul, se atenuază sau sunt absorbite, chit a fi inițiate cu altele de aceeași calitate și țărle. În orice caz, ele nu ating infrastructura exilului și nu pot avea nicio influență asupra marilor decizii.

Neînțelegeria circumstanțială nu-i decât o problemă, ce se discută între diferitele grupuri. Ea constituie prăjitură de predilectie a publicistilor din exil și-a întălmintirilor duminate prin cafenele. Astfel de neînțelegeri pot bine-țles degenera în certuri, sub imboldul pasiunii sau al temperamentului personal. Nu pot însă rezista timpului și evenimentelor noi care le elimină și odată cu ele neutralizează și "cearta". Certăreții acestor probleme li dau acolada, beau o cafea în plus și trec la analiza noilor neînțelegeri, care constituiesc, în definitiv, farmecul vieții... politice și, de ce nu, farmecul vieții pe scurt. Fără această neajunuri, extrem de variate dar nu prea profunde, viața exilului le-ar părea fadă și... inactivă.

Nu văd deocăz încă astfel de palavrageli, oricât de violente ar fi ele la un moment dat, ar putea influența atitudinea noastră față de misiunea exilului. Lupta noastră nu-l în funcție de amabilitățile sau injuriile pe care si le aruncă perioade diferitele grupuri organizate din exil, ci de acei animus sacrificat pentru desrobirea Țării, care trebuie să ne umple suflătel, indiferent de ce se întâmplă în jurul nostru. Timbelele simptomatice ale momentului nu trebuie să ne ascundă buclumul prelung al suferințelor din Cerpați.

Din nefericire, aceste neînțelegeri banale, dar vehemente, sunt singure vizibile în atmosfera exilului. Ele produc teamă, și pentru anumite spirite mai ponderate, un fel de desgușt și neîncredere în valoarea exilului. Din cauza lor

ajung unii să se întrebe cu îndoielă "Dece se cereați România din exil?" Din cauza lor, noi veniți astăzi în cumpănă și-a măsoară țentul de afilire totală în lupta exilului. Gă-lăgia și replicile săvârșite în acest duel de opinii le apar ca o ceartă continuă și dezechilată, ce dăunează și slăbește misiunea noastră. E adevărat că, unii sunt sinceri, pe când alții sunt niște pozvenghi ce întrebunțează această acuză numai pentru a se sustrage obligațiilor ce le revin ca refugiați.

2. Există însă și un alt tip de neînțelegeri cu mult mai profund și mai grav, în el se ascunde adevărata cauză a trisfel situații din exilul românesc. Neînțelegerile care-l caracterizează nu umplu paginile publicațiilor cu regulăritate; nu provoacă nici harmăiale publice cu aspect de ceartă, dar domină mentalitatea și înveninează atmosfera refugului. Ele singure, prin prezența lor tăcută, fac de o sută de ori mai mult rău exilului decât exuberanțele și gălăgioasele certuri vizibile. Numai cine încearcă să le cunoască în de aproape, li poate face o idee de pericolul pe care-l reprezintă. Mai mult chiar, ajunge să priceapă de ce există această stare de incertitudine, de "ceartă" continuă în mijlocul nostru.

Le putem numi neînțelegeri surde, latente sau viscereale, după voință. În orice caz, tot ce se poate afirma cu siguranță e că sunt permanente. Sunt singurele probleme ce într-adevar IMPART exilul în grupuri și grupulețe, singurele care împiedică formarea unui front unit și singurele care pot explica "dece nu se înțeleg România din exil". Natural, fiecare dintre aceste probleme a avut momentul ei de discuție publică, dar în loc să se ajungă la o rezoluție echilibrată sau logică, în conformitate cu cerințele momentului, s-au produs desbinări și mari mari.

Majoritatea Românilor pribegi nu sunt refractari unei înțelegeri generale, cu formarea unui guvern în exil, compus din elemente din toate grupurile politice și axat pe o singură idee centrală: eliberarea Țării. Nu indivizii în sine sunt cei au provocat această "ceartă" permanentă. Starea de fapt e rezultatul a două caracteristici — ambliă și inconstiență — ce umplu până la sufocare spiritul anumitor oameni politici din lumea exilului.

Deel, cearta de care se face caz nu-a a Românilor pribegi, ci a cătorva "eminențe" ce cred mereu că soarta neamului depinde de buna sau reaia lor dispoziție digestivă. Rămăși la mentalitatea dinainte de război se conduc în acest exil cu aceeași aroganță, superficialitate și meschinărie cu care s-au făcut celebri odinioară. N'au priceput nimic din frământările vremurilor ce trăim, n'au priceput nici măcar c'au devenit anacronici.

Pentru ei totul e și trebuie să fie ca pe vremuri... Soarta neamului e mai degrabă o floare de stil, deoarece o subordonează fărâșele intereselor și politiceilor lor personale. Ei nu sunt nici de azi nici de ieri în exil, dar n'au schimbat o lotă din țările cu care au sosit din Țară. Au adus opinii, organizații, planuri și aspirații particulare, ceea-ce-i normal pentru niște oameni cu un trecut politic. Au adus însă în bagajul lor și pretențiile megalomane, urile și animositățile ce transformaseră politica românească într-o arenă de fiare salbatice. Deacei, și azi, exilul nostru pare un vlespar.

"Dar ce vor, Doamne!" — ai putea să te întrebi, ca nou venit din țadul comunist de-acasă. Ei bine, și noi cei vechi pe aici, ne punem adesea întrebarea, văzându-i cu căta încapănare persistă a se menține pe poziții false, depășite și periculoase. Concluziile celor din grămada de refugiați le sunt defavorabile și neurătate. Prin puțin le pasă în jurul lor stau agitate câteva nuclee partizane care, nutrid aceași ambiție exclusivistă, le tălmăcesc înconșiența și le susțin orgoliul. Aceste "eminențe" sunt convinse că numai ele reprezintă exilul și deci, numai ele (fiecare pe cont propriu de altfel) sunt capabile și legitime pentru a dirija acest exil. Că sunt alabe nimerite, că n'au nicio activitate vizibilă și folositoare neamului, că unele nu sunt agetate de nimeni, li se pare o bagatelă. Nu sunt care reprezentanți legitimi al cutărui sau cutărui partid istoric din vremuri bune? Exilul trebuie să se incline să-l accepte, să se grupeze în jurul lor. Iată deci prima caracteristică, AMBITIA, ce-l împiedică de a vedea realitățile actuale.

O astfel de pretenție absurdă provoacă o serie de conflicte ireductibile între diverși pretendenți la șefia exilului, spre bucuria guvernului dela București. Legănați de

(Sulle page 12.)

De vorba cu noii refugiatii

măritile de odinioară, nu-și dau seama că circumstanțele actuale cer din partea lor anumite sacrificii. Cramponați în efemer, așteaptă — în detrimentul unui exil unificat — ca timpurile să se schimbe și ei să fie chemați la o nouă guvernare a României. Și n-așteptarea acestui eveniment, nu fac decât să se îmburice împotriva „concurrentilor” și să se smorcale prin vreo publicație împotriva propunerilor de unificare a exilului ce nu s'ar face sub direcția lor.

Dar ambiguitățile caudilează ajunge să fie depășită de IN-CONSTANȚA cu care tratează problema exilului și evoluția produsă în spiritul Românilor refugiați. Prin toate acțiunile lor împiedică apropierea tuturor pe baza unei idei comune (după de desrobire) și provoacă cele mai absurde ostracizări. Întrebându-și argumentele ce nu mai au curs de peste un sfert de veac și care n'au avut niciodată vreo valoare morală. Când Tara geme sub clama comunistă și când în lume forțele naționaliste românești sunt considerate vin să le cărmăiească individuală într-un front unic condus de toți ca cele mai eficiente, acești politicieni inactuali vin să le ceară intrarea individuală într-un front unic condus de ei! Și cum fiecare „ex-emenid” vrea să fie singura capetenie a acestui exil, e de înțeles ca atmosfera să apară noulor veniți ca o ciorovăială fără sfârșit. Deoarece, pe când forțele naționaliste „ostracizate” duc cu sărguință și curaj lupta contra comunismului ce ne seacă neamul, domnii politicieni cu pretenții de pfețe duc și ei lupta lor de pomegrire reciprocă și de sabotare a oricărei înțelegeri unanime a tuturor forțelor din exil. Deci întrebarea corectă nu e DECE, ci PE CE se ceartă acești „exilisti”!

Pe de alta parte, micile dimensiuni sau neînțelegeri ce există între diferitele organizații patriotice sau institute de cultură, nu s'au creat certurile, ci și le-a perpetuat, prin mentalități cu care au sosit și-au rămas vechii politicieni.

Tubile corespondent necunoscut, noi trăim de ani de zile în această atmosferă. Am încercat și noi de multe ori s'o schimbăm sau măcar s'o ameliorăm. N'a fost posibil și de aceea nu ne mai impresionează. Avem o singură mângâiere: răzila nu atinge grosul refugului românesc. Acesta stă și răspunde în bloc atunci când e nevoie de o acțiune comună, lăsând deoparte divergențele ideologice sau strategii particulare. Această esențială.

Astfel fiind, nu te neliniști și nu-ți mai pune întrebări ce n'au nevoie de răspuns. Pune umărul cu încredere la muncă și lupta exilului: acolo unde ești și lângă cel ce-ți sunt mai apropiați suferitește. Dar să o faci fără niciun gând de interes personal și în conștiința de a-ți ajuta neamul.

Cu bine și pe curând.

D. BRAD.

Masse et individu

plus un objet de curiosité passagère, il n'a pas de prise sur le grand public. Qui se rappelle encore le nom des héros solitaires de l'aventure spatiale? Quelle influence ont-ils eue dans le monde? Qu'on mette en parallèle l'immense influence, l'extraordinaire prestige mondial qu'ont pu atteindre un Che Guevara, converti en symbole de la révolution latino-américaine, un Cohn Bendit, petit anarchiste juif allemand, opportuniste, profiteuse et jousseuse, que les „révolutionnaires” français de Mai 68 s'étaient donné pour guide? Pourquoi ce prestige?

Il y a à cela une double raison évidente: notre époque vit sous le signe de la VIOLENCE sous tous ses aspects, de la violence élevée à la hauteur d'une institution, d'un système, d'un moyen normal de s'exprimer et surtout sur le plan politique, une époque où la GUERRE REVOLUTIONNAIRE prétend justifier tous les crimes, où fleurit le TERRORISME, cette CANAILLE IDEOLOGIQUE; une époque où le héros a été remplacé par le LEADER POPULAIRE, celui qui, incapable de mettre sur pied le moindre système, surgit de temps à autre, de façon imprévisible, lui aussi, de la multitude, celui qui, grimpé sur un pare-choc ou un socle de statue, peut, par ses gesticulations et ses cris, amener le monde, réunir autour de lui un groupe qu'il fanatise par sa présence physique. C'est le LEADER qui donne corps et âme à ce corps collectif, qui l'anime et le conduit. Inconnu une heure plus tôt, il apparaît soudain pour modeler la masse, pour s'imposer à elle, lui indiquer sa voie inconsciente, penser pour elle, agir par ses mains.

Et dans notre monde où les moyens de diffusion sont énormes et rapides, du jour au lendemain, le leader apparaît comme un nouvel apôtre, un nouveau sauveur, la concrétisation des aspirations vagues, le porte-parole, le représentant parfait d'une foule qui, avant lui, n'avait ni foi, ni but, ni colonie.

Paradoxalement, s'il s'impose, c'est justement par sa personnalité, c'est-à-dire par ce qui le distingue de la masse, le met à part et au-dessus d'elle. Combien en avons-nous vu naître de ces produits „spontanés” de la foule, les uns ayant une existence éphémère (un Cohn Bendit), les autres s'installant en chefs, s'installant au pouvoir, comme on en a vu de multiples exemples dans les pays récemment promus à l'indépendance, comme c'est le cas en Afrique et en Amérique du Sud notamment.

L'autre raison du prestige de ces hommes (leaders surgis de la foule, guerilleros, terroristes) est que leur apparition n'est spontanée qu'en apparence et que leur prestige est fabriqué de toutes pièces par une énorme entreprise de PROPAGANDE qui est une MERVEILLE DE TECHNIQUE, D'EXPLOITATION DIRIGÉE, de mensonge grossier, orchestrée par les communistes et leurs alliés. Tout ce qui peut contribuer à affaiblir, à miner le monde libre est immédiatement exploité avec une ampleur et une fréquence qui donne à l'opinion publique cette nouvelle certitude émanant de LA MASSE: si une nouvelle, une idée est répétée sur une telle échelle, si tant de journaux, de livres, de brochures le disent, ce ne peut être que la vérité.

Les leaders soudain promus au rang de chefs, ces aventuriers, ces HEROS MODERNES, n'expriment RIEN DE PERSONNEL, rien de particulier, ils sont dépourvus de volonté propre, de toute idée originale. Ils ne sont que la voix du groupe, du parti, de la masse, d'une mentalité collective, dont l'idéal est la VIOLENCE. On l'a bien vu lors de la „Révolution Française de Mai 68”, qui n'a suscité aucun acte d'héroïsme individuel, qui a dressé des barricades, certes, PAR LA DESTRUCTION des rues, sur lesquelles aucun héros n'a grimpé pour y exposer sa vie et y défendre ses idéaux. Cette Révolution „française” personnifiée par un petit juif étranger, intelligent et cynique, a été une révolution sans risques personnels et sans héros. Tout s'est passé au niveau de la masse, à son niveau le plus bas, avec, à l'arrière-plan, l'orientation constante et implacable du P. C. et des extrémistes gauchistes.

Il y a une erreur monumentale sur le sens de cette „culture de masse” qui pourrait être — qui se dit être — la nécessité urgente de faire accéder le plus grand nombre d'individus à la culture, d'individus, c'est-à-dire justement d'hommes seuls, d'hommes complets parce que capables de penser par leurs propres moyens, sans pour cela RENIER LE PASSÉ qui nous a faits ce que nous sommes, sans NIVELER PAR LE BAS, sans entamer leurs qualités personnelles, bien au contraire en développant chez eux, au maximum, la conscience d'être, l'épanouissement harmonieux de toute la personnalité, le sens aigu d'être un individu à part entière.

O falsificare a adevarului din exces de zel fata de Rusia Soveitica

STE. credem noi, o greșală a multora din exil, că nu dau atenție cărților de istorie care se publică în România RSR-istă mai ales asupra capitolelor care tratează epoca dintre 1939 și 1945.

În ce privește epocile îndepărtate, contribuțiile pe care le pot aduce generalile de istoric mai tineri, necontestat remarcabile, nu sunt de natură să altereze înfățișarea istoriei neamului nostru, așa cum și-a fixat linia arhitecturală în curs de mai bine de un secol.

Aceste generații de remarcabili și pasionați cercetători ai trecutului, completează, adănesc, luminează unele părți obscure din stuhiul nostru istoric.

Când însă într-o lucrare de istorie se tratează de epoci care nu depășesc o jumătate de secol, în măsura apropiată de epoca crucială a lunei de mișcare a vieții Statului nostru, alterarea este posibilă, fie printr-o voință falsă interpretare a evenimentelor, fie printr-o flagrantă omitere.

Este un fel de normativ, pe care istoricii care se aventurează să expună evenimente recente, sunt obligați să-l respecte.

Așa cum la un portaviv într-un text musical, se pune o cheie sau fa, la textul evenimentelor istorice după 1939, se pune ca cheie N. Titulescu. Este o încercare de a ratifica, prin numele unui conducător al politicii externe, tocmă consecințele grave pe care le-a avut asupra țării noastre, politica impusă ei, de N. Titulescu.

Un prieten mi-a dat să citesc o carte intitulată „La diplomatie roumaine”. Aperçu historique de Mircea Malița. Numele acestui tânăr istoric nu mi s'apnea nimic.

Prietenul mi-a spus că este un fost ministru adjunct al Ministerului de Externe. Argumentul decalca să citesc cu atenție cele 214 pagini de text. Bibliografia bogată a fost o indicație că autorul nu este un istoric improvizat, lucrarea sa prezentând rezultatul unei serioase documentări.

Ceva mai mult, cred că Mircea Malița a mai publicat o lucrare în anul 1968. „Dialogul diplomatic dintre București și Veneția în timpul lui Ștefan cel Mare”.

Necontestat că autorul stăpânește temele pe care le tratează și absoarbe să se prezinte clar, într-un stil curativ, făcând lectura agreabilă. Pot cita ca exemplu de expunere capitolul 3 „Lupta diplomatică a Țărilor Române, pentru așa salva suveranitatea (1821-1888)”.

Cum lucrarea „La diplomatie roumaine” este publicată în limba franceză, era logic să dau o deosebită atenție capitolului 1 în care se tratează de sforțările făcute de România pentru a se realiza un sistem de securitate colectivă, preconizat de Aristide Briand. Rezultatele acestui sistem de Securitate Colectivă, s'au vădit în August 1939, când spre buimăcăscă diplomației franceze, Stalin a semnat cu Hitler cunoscutul pact.

Oricât s'ar trudi cineva să găsească în lucrarea, fostului ministru de externe adjunct, menționarea acestui pact, nu-l va găsi. Era și necesar, pentru a nu pune în lumina crudă a adevărului, politica pro-sovietică a lui N. Titulescu.

Citești cu surprindere la ce rezultate poate duce expunerea unor evenimente, respectând cheia normativă, N. Titulescu.

La pagina 115 citești prezentarea schimbării ministerului de externe la 29 August 1939: „Opinia publică nu a lipsit să înțeleagă semnificația acestui act. Absența lui N. Titulescu la Geneva, se spunea, este un pericol pentru pace. Fiecare la lui N. Titulescu a mahnit profund opinia publică a unei serii de țări, mai ales în Franța și Marea Britanie. Marile cotidiane franceze „Le Temps”, „Journal des Débats”, „L'ami du Peuple”, au consacrat frumoase articole acestui eveniment, punând în lumină calitățile excepționale ale lui N. Titulescu presa franceză atrăgea scurt atenția asupra marelui pierderi încercate de diplomația mondială. „Instituția lui Titulescu”, declara presa progresistă și muncitorească din România „constituie o lovitură dată politicii României de alianță cu Franța și U.R.S.S.”.

Ces deux alliances étaient les derniers grands projets avancés par la diplomatie roumaine. La rencontre que Titulescu devait avoir avec Litvinov, en septembre 1938, n'eut plus lieu. Sous prétexte d'homogénéiser le cabinet, le grand homme politique roumain, qui s'était considéré tout au long de son activité politique — non pas au service d'un gouvernement, mais au service de la nation roumaine —, était écarté du gouvernement le 29 août 1938. L'opinion publique ne manqua pas de saisir la signification de cet acte. L'absence de Titulescu de Genève, disait-on, signifiait un danger pour la paix. Le départ de Titulescu affecta profondément l'opinion publique d'une série de pays, notamment en France et en Grande-Bretagne. Les grands quotidiens français „Le Temps”, „Journal des Débats”, „L'ami du peuple” consacraient de nombreux articles à cet événement. Mettant en lumière les qualités exceptionnelles de Titulescu, la presse française attirait sérieusement l'attention sur la lourde perte essuée par la diplomatie mondiale. Le limogage de Titulescu — déclarait la presse progressiste et ouvrière de Roumanie — constituait un coup puissant porté à la politique de la Roumanie d'alliance avec la France et avec l'U.R.S.S.

La Conférence du désarmement avait échoué en 1934; en 1935 Hitler avait décidé le réarmement de l'Allemagne, au mépris des dispositions du traité de Versailles; Genève n'entreprend rien. Pour ce qui est de l'arbitrage et de la conciliation, la guerre brutale de l'Italie en Ethiopie, l'intervention du fascisme (italo-allemand en Espagne et plus tard l'Anschluss, après l'attaque de la Chine par le Japon, démontrèrent l'absence d'un système efficace de sanctions. Le 22 juillet 1938, Neville Chamberlain déclarait à la Chambre des Communes qu'on ne devait plus chercher à leurrer les petites nations, en leur faisant accorder qu'elles étaient encore protégées par la Société des Nations contre les actes d'agression. Par

115

Ex Ministrul adjunct al Ministerului de Externe, împinge exagerarea în fața aprecierii pe care o poate face oricine ar citi lucrarea lui.

O altă întrebare, dacă N. Titulescu nu ar fi fost înlocuit și ar fi putut continua politica pe care o preconiza de alianță cu Rusia Sovietică — răspunsul de consiliile de politică externă ale Camerei și Senatului reunite — ar fi înăstrat pactul Ribbentrop-Molotov?

Ce să creadă cititorul de Mircea Malița, când în aceaș pagină în care evoca panica de care a fost cuprinsă opinia publică a unor serii de țări „notamnt în France et en Grande-Bretagne” scrie: „Le 22 Juillet 1938 Neville Chamberlain déclarait à la Chambre des Communes qu'on ne devait plus chercher à leurrer les petites nations en leur faisant accorder qu'elles étaient encore protégées par la Société des Nations, contre les actes d'agression”.

Să lămurim această frază în care Mircea Malița rezumă după cartea lui J. Schwiebel „L'Angleterre et la sécurité collective” (Paris, 1938, pag. 400), declarația lui Neville Chamberlain.

„La 22 Juillet 1938 Neville Chamberlain declara la Camera Comunelor că nu mai trebuie să se caute a fi ademenite micile națiuni, înmulându-le că ele sunt încă protejate de Societatea Națiunilor contra actelor de agresiune”. În dic-

14 —

Intre 9-20 Aprilie 1958 s'a ținut la Madrid cea de a 43-a reuniune a Consiliului de Direcție al Asociației U. N. E. S. C. O. creată în cadrul Societății Națiunilor Unite cu scopul de a propaga cultura și combate analfabetismul în țările centro-sud-americane, și cele africane independente după cel de al II-lea război mondial, iar în Europa de a salva străvechile tradiții culturale ale țărilor din Est, supuse sistemelor "spălări de creier" ale sistemului comunist, cărora fuseseră vândute fără nici un scrupul de putere în "învățătoare".

Cu acest prilej Românii Liberi lansează cea de a treia emisiune în ordine cronologică, la 9 Aprilie 1958. Trei vignete a 10 bani fiecare în culorile tricolorului românesc: roșu, galben și albastru.

Desenul reprezintă conturul României din Ianuarie 1940 înconjurat de lanțuri, întinecat și zăbrețit, simbolizând închisoarea în care comunismul a transformat țara noastră și imposibilitatea de a ajunge la ea cultura occidentală, reprezentată de o torță cu lumină strălucitoare, cultura liberă, în contrast cu obscurismul doctrinei comuniste, împusă prin teroare.

Pe vignete mai apar cuvintele: ROMANIA, U. N. E. S. C. O., și apelul Românii Liberi ca Republica Populară "ROMANIA" să nu fie admisă în asociația U. N. E. S. C. O., respingându-i-se cererea de admitere ca la Paris în reuniunea din 1948 — condensat în formula: PARIS 1948-R. P. R.-NU!, MADRID 1958-R. P. R.-NU!

Deasemeni a fost confectionat un carton de prezentare având imprimat în franceza și spaniola următorul text:

MADRID
9 - 20 Abril 1958
La 43 reunión del Consejo de
Dirección de la UNESCO

La 43ª reunión del Consejo de Dirección de la UNESCO, celebrada en Madrid, el 9 de abril de 1958, se emitió una serie de tres sellos postales de 10 céntimos cada uno, en los colores de la bandera rumana: rojo, amarillo y azul. El diseño representa el contorno de Rumania en enero de 1940, rodeada por cadenas, entenebrecida y azeda, simbolizando la prision en la que el comunismo transformo el pais y la imposibilidad de llegar a el cultura occidental, representada por una antorcha con luz brillante, cultura libre, en contraste con el oscurismo de la doctrina comunista, impuesta por el terror.

En este momento los Rumanos Libres lanzan la tercera emision en orden cronologico, el 9 de abril de 1958. Tres viñetas de 10 céntimos cada una, en los colores de la bandera rumana: rojo, amarillo y azul. El dibujo representa el contorno de Rumania en enero de 1940, rodeada por cadenas, entenebrecida y azeda, simbolizando la prision en la que el comunismo transformo el pais y la imposibilidad de llegar a el cultura occidental, representada por una antorcha con luz brillante, cultura libre, en contraste con el oscurismo de la doctrina comunista, impuesta por el terror.

En este momento los Rumanos Libres lanzan la tercera emision en orden cronologico, el 9 de abril de 1958. Tres viñetas de 10 céntimos cada una, en los colores de la bandera rumana: rojo, amarillo y azul. El dibujo representa el contorno de Rumania en enero de 1940, rodeada por cadenas, entenebrecida y azeda, simbolizando la prision en la que el comunismo transformo el pais y la imposibilidad de llegar a el cultura occidental, representada por una antorcha con luz brillante, cultura libre, en contraste con el oscurismo de la doctrina comunista, impuesta por el terror.

En este momento los Rumanos Libres lanzan la tercera emision en orden cronologico, el 9 de abril de 1958. Tres viñetas de 10 céntimos cada una, en los colores de la bandera rumana: rojo, amarillo y azul. El dibujo representa el contorno de Rumania en enero de 1940, rodeada por cadenas, entenebrecida y azeda, simbolizando la prision en la que el comunismo transformo el pais y la imposibilidad de llegar a el cultura occidental, representada por una antorcha con luz brillante, cultura libre, en contraste con el oscurismo de la doctrina comunista, impuesta por el terror.

Pentru comemorarea și evidențierea acțiunilor culturale ale exilului, o infimă parte din această emisiune a fost supra-tipărită cu prilejul comemorării a 7 ani de existență al Bibliotecii Române în Exil, dela Freiburg Germania de West.

A TREIA EXPOZITIE INTERNATIONALA AGRICOLA

Intre 23 Mai-21 Iunie 1956, s'a celebrat la Madrid cea de a III-a EXPOZITIE INTERNATIONALA AGRICOLA, -FERIA DEL CAMPO la care Comunitatea Românilor din Spania a participat cu un stand expoziție de tesături și ceramică românească și o buvetă "ROMANITA" unde se serveau delicioșii mititei al bucatăriei românești. Timp de o lună de zile acest colț românesc a fost punctul de întâlnire și înfrățire al Românilor și Spaniolilor care cunoscuseră România de altădată cu frumusețile și buna starea ei.

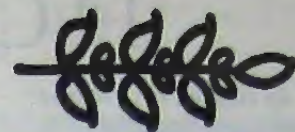
Deasemeni, în cadrul acestei expoziții, s'a participat și la Expoziția Filatelica Agro-pecuaria, organizată de Asociația Filateliștilor din Madrid, expunându-se 85 de planșe cu timbrele poștale ale emisiunilor românești dela 1858 până la 1956, care prezentau aspecte ale vieții câmpenești din Țara noastră, faună, floră, ilustrând reformele agricole care creaseră bunăstarea dinainte de cel de al doilea război mondial și jalea țăranimii noastre după instalarea regimului comunist și colhozarea forțată a pământurilor.

Cu acest prilej Românii Liberi au lansat cea de a 4-a emisiune, în ordine cronologică, cu aspecte din fauna și flora regiunilor subcarpatice, deltei și munților noștri.

Au fost emise șase valori-trei de floră și trei cu rauna specifică românească de 5, 10 și 15 bani fiecare, utilizându-se desenul primei emisiuni, adică conturul României Mari. În interiorul căruia, umbrele de floră prezintă: valoarea de 5 bani — mărșăritare pădurilor noastre — cea de 10 bani, nuteții și sălcilei Deltei Dunării, iar cea de 15 bani-narcisele

(ciprinele sălbatice) din regiunile subcarpatice ale Gorjului. Timbrele de faună prezintă: valoarea de 5 bani-Pelicanul din Delta Dunării, valoarea de 10 bani-carbul pădurilor noastre, iar cea de 15 bani, doi ursuleți din CARPATII noștri, jucându-se pe o buturuga de brad.

S'a confectionat o stampilă specială cu textul A III-a EXPOZITIE INTERNATIONALA AGRICOLA-STAND ROMANIA- 23 MAI 1956 și două plicuri filatelice pentru aplicarea ei pe vignetele descrise.

NECROLOG PRINCEPSA ZOE MAVROCORDAT STURDZA

La 1 Aprilie 1973 s'a stins din viață la Madrid, după o scurtă suferință, Princesa Zoe Mavrocordat Sturdza, soția Principelui Mihail Sturdza, fost Ministru de Externe al României Legionare și distins colaborator al revistei CARPATII.

Grea pierdere pentru familie cât și pentru Comunitatea Românilor din Spania, în mijlocul căreia Princesa Zoe se bucura de multă stimă și dragoste, fiind totdeauna exemplul elocvent a ceace înseamnă abnegație, putere de sacrificiu, patriotism.

Prietenă nedesaminită a Căpitanului și a Legiunii Arhanghelului Mihail, încă dela înfrințarea ei, a rămas neclintită în credința legionară și idealurile Mișcării Legionare, până în ultima ei clipă.

A înfruntat senin toate prigoanele și rămasă singură în Țara ocupată de hordurile sovietice, a suportat cu resemnare toate lipsurile și umilințele la care a fost supusă, dând exemplu ceterilor.

Reușind să se refugieze în străinătate, a venit în Spania, unde s'a integrat grupului legionar de la Madrid, fiind prezentă în toate acțiunile românești întreprinse.

Cu energia și puterea de sacrificiu, care o caracterizau, a reușit să-și regroupeze în cațiva ani de studiu, familie; întâi fiul Ilie Vlad, care lupta în Legiunea Franceză în Indochina, apoi soțul Principele Mihail Sturdza, exilat în acea vreme în Costa Rica, dedicându-se după acea luptă întreprinsă de soțul ei, de a dovedi Occidentului cu scrierile lui, nedreptatea făcută României prin predarea ei la Yalta cu mainile legate comunismului moscovit, evidențind primejdii care pândeau acum lumea încă liberă.

Chemată un timp în Statele Unite ale Americii, pentru tipărirea cărților pregătite, continuând pe linia aceluiași eforturi supraomenești, a ieșit să-și salveze și nepotul Paltin Sturdza cu soția lui.

Fericită, s'a reîntors la Madrid, unde dorea să-și trăiască restul vieții de pribegie.

Todeauna surzătoare, însă dotată cu o voință de fier, Princesa Zoe a ținut să învingă toate greutățile vieții, împlinindu-și cu prisosință datoria de româncă, soție, legionară, fiind exemplu pentru toți și bucurându-se de respectul și dragostea tuturor.

ZOE STURDZA! PREZENT!

POEME

ECOURI

AȘ VREA SĂ FIU TĂCEREA!

Sunt sparte pietrele reci
ca să le pot încălzi,
iar stelele sunt prea sus
ca să le ajungă chemarea
— doar strigatul în zadar
zarea desface
și din ecou în ecou
noaptea de fier se topește...

Ochii mei sunt prea ferbinți
ca să poată strivi stâncile
care m'apasă; —
urechile mele ascultă
un cântec prea de departe
ca să mai poată asculta
zgometele care vor să mă ngroape...
Stâncile — aș vrea să fiu tăcerea!

FRUNZELE CU FOȘNET DE ROCHII

Cerul, împresurat
de nouri destrămați
joacă hori în zori;
vântul furiaș
cu mers de pisică
zgârie — crengilor l'e-frica;
verzi, se'ndoaie moale și elastice
frunzele cu foșnet de rochii
sub mătase grea; —
floriile își ascund privirea
curat, pământul s'ar vrea
portocală coaptă...

RODICA MIREA-PETRINI

București, Nairobi, Paris, 1961-1973.

ECOURI

EXPLICATIA:

Ca părintele Valeriu Anania, nu m'am întâlnit niciodată pe pragurile vreunei biserică. L-am văzut rar, pământul trist, printre pânzele mele cu păsări fără carne și cîșioare, care închipuiau zborul pîciorilor sau prabușilor. Vorbea în șoaptă, eutremurat, blajin. Părea stîna, muncit de gânduri, ca după un post cu sfînte sărbători de închinare, care se impuneau "înțelegere și trăire", sau nu, dar, mai ales, trebuia văzută ca și săbiile Arhanghelului sunt prezente în lucrarea lumescă, căci iată că într-o bună zi a apărut la cîtele și ne-a scos în lume. S'o fi uitat poezii, părintele Valeriu Anania că și Ochii lui VEGHEA ÎNALȚA, pune lîngă delicat, te miri cum, nu numai ca lucrarea lui să fie "întregită de frumusețea și sfericitate", face, spune Nae Ionescu, ca "lucrarea să fie învelită de aurul lui". Căci, până la urmă, până la urma urmelor, înțelegerea românească se reculește și din dezastrul morții în luminarea viitor. B'n loc ca morții să stîrpească în noaptea de sub pământ (în grădina vigilenței), ei, morții, pășesc mai vîl mîinate (Vasilie Parvan), în speranțele, în flința și în memoria celor în viață. Ei că morții, care nu pot să moară niciodată, n'a văzut părintele Morții moderne? B'o fi mai gîndit părintele arhimandrit că morții își gîlesc numai suferința în mainile Celui care li apară? L-a uitat, sau a uitat "acatistele" lui V. Voiculescu?

Poate că dintre pânzele pe care părintele Valeriu Anania mi le-a văzut, își mai aduce aminte de unele simbolice: "poezia preistorică", "materinitate", "elocvență", "omagiul patriei", etc. N'am să li le explic pe toate. B'o voi reaminti MATERNITATEA (pânza aceea care a declanșat atâtea discuții, controverse și furturi) în care Miron Radu Paraschivescu (prin ce minune "reconvertit?") descria "... și mai

adînc ființa noastră, amintirile nu numai ale cărții, dar și ale unei MEMORII ISTORICE". Căci iată-l, la cinci ani după cea:

ALBASTRU

"Adevărata-ne culoare
Numai albastru poartă
Că e în ea o tremurare
Adancă și convingătoare
Cum doar zăpada o mai știe.

Înăi nici ea nu-și ține firea
Și senzu ei pufos, de sus,
Ca un oracoi, astăzi, dus,
Ne spune ce știe iubirea:
Că e nărușul ei în Mircea.

Adevărata-ne culoare
Nici n'are cine să ne-o știe:
Aci-l albastru-sinile,
Aci vîzduhul copt de soare.

Aci e roșu lipitoare
Că sângele n'îră bătălie;
Adevărata-ne culoare
E, poate, numai o stafie."

Miron Radu Paraschivescu
(Joi, 2 Aprilie 1970 - Valeni de Munte)

MATERNITATE: mama — fiara cea mai gingașă, răpundătoare pe ea, să alăturează rod viu în piept, în neam, din morții de sub îngenerare, pe LOCUL sîngerat de trupul ei. Din țărîna celor care au fost îngropați, sau li s'au pulverizat cenușa. Din vecuri peste vecuri, până la Iliza Pitaghi, Canal... unde neamul în loc să fie blestemat și sfîrșit, s'a umplut (pentru a căta oară?) cu gloria suferințelor.

S'ar mai putea ca părintele Anania să-și li dat seama, în clipete acelea de răgăsi al gândului, că pîctura mea nu e pîctură... m'am rugat în culoare. Poate o mai fi văzând, la poalele crip-

tei pictate (OMAGIUL PATRIEI), aruncate, în lungile pelerinaje ascunse, și cele mai umile buchete de flori. Mulțumiri și unor poezioare dela bocancii care pîndeau — că vîl morții puneau căte o sigilă din constința lor morților vîl. Astel rugă (fără trufie, tăcută) mi-a fost primă. "Hoteam" încăodată și pentru osteneala și lauda ei, cel trist s'au înveselit și au întrerupt circulația bulevardului cîteva ore, spre a fi solidari cu "sărbătoarea culorilor". Pentru ai m'am făcut nevrednic cu "fuga" și nu cu trădarea lor.

A doua oară l-am întâlnit pe părintele arhimandrit în EXIL, la Paris. L-am primit în veșmintele ponosite ale Tămplului (fărănd noaptea, de prin gunoale, scînduri pentru o nouă artă) cu pămîle unflate de rîndealele misiunii lui Christos. Părintele Anania purta o altă eulană. Am discutat mult, am intrat împreună și prin grădiniile românilor prîbegi, unii "usești" alții cu aceeași muguri lîneri pe la tîmplele albitte. Ne-am despărțit muncii fiecare de viermii gîndurilor lui. Am bînuț chiar că părintele Anania a pîctat încălcat și de un oracoi: strigatul unor "turnuri" în urcare, în construcție vîitoare. Apoi, între mîme ai preștințului arhimandrit, s'a instalat lăcerea. Părintele Anania nu mai păzeste cu stăruie "moacă călugărească" pe Christos, ci se ostenește să ne "fure" și să ne duca de partea celor fără Dumnezeu. Ei, părintele Anania, s'o fi făcut din preștințului episcop Teofil Ionescu un spurci și un pîrtăș al deavoului? Ori va! — părinte Anania, de ce l'ai uitat pe cel care au murit cu Arhanghelul Mihail pe piept, "convertisit" la căror împărăție va fi și în cer și va să vie și pe pământ. Ei vor fi ROMANIA.

Paris, 1973.

MIREA

EXPOZIȚIA DE GRAVURĂ A IRINEI IRRIBAREN GALEA

În sala de Artă — ESTI ARTE — din Madrid, a avut loc la începutul lunii Mai, expoziția de gravură și litografie în culori, a desăvârșitei artiste în acest gen de pictură grafică, care este compatriota noastră, prin căsătorie, Doamna IRENE IRRIBAREN GALEA. Talent de mari posibilități și subtilități artistice, Irene Iribaren Galea, a definitiv consacrat în lumea Artelor spaniole.

Cele 17 premii obținute între anii 1960-1973 și publicul numeros care a asistat la vernisajul expoziției, o mărturisesc cu prisosință, iar prezenta Excelențelor lor, Episcopul Vasile Cristea și Domnul Gratiiano Nieto Gallo, Director General al Artelor, o confirmă.

Coloritul viguros și sugestiv al lui Irene Iribaren Galea atrage atenția și răscălește, îngreunînd momentul desprinderii din vraja tablourilor ei. Prezentarea pictorială a frunzelor, în padure, pe arbori sau căzute, este proprie artistei noastre și amintirea vizuală a lor, obsedantă.

Tablourile intitulate — vechiul Castel — Rîndunele, Frunze... precum și ansamblul excepțional al operelor expuse, au întrunit elogii unanim ai criticilor de artă.

Noi nu putem adăuga nimic, în afară de mulțumiri pentru delicata atenție avută de a-și prezenta operele în costumul național românesc, astăzi repudiat de majoritatea doamnelor române din exil și speranța că diversele comunități românești din cele două Americi sau Europa occidentală, vor patrona viitoare expoziții ale lui Irene Iribaren Galea, care ne face cinste.

TRAIAN POPESCU

DE RETINUT PENTRU ISTORIE

Tovarășii de la București au sărbătorit, în Martie, împlinirea a optzeci de ani de la "crearea partidului politic al clasei muncitoare din România", dînd prilejul "naționalistului" Căsușescu să mai rostească un discurs de căteva ore.

Întîna pe 18 coloane (două pagini și jumătate din "MUNCA") permite elitorilor din stînga raiului comunist să constate ce ușor se este "liberilor" conducători de astăzi să falsifice istoria. Tineretul de azi, din blata României, ar putea da crezare versiunilor istorice ale partidului, consacrate desigur și în noul manual școlar, dacă n'ar mai supraviețui mai în toate familiile și oameni cari au studiat tratate de istorie nemăsluite, au ascultat povestirile parinților și bunicii lor și au fost prezenți — activ — în desfășurarea acțiunilor revoluționare din cursul acestui secol. Acea mare masă atențioasă de români, din România, nu poate replica în scris sau prin discursuri publice, tiranilor vremii, dar — în familie — nu a amuțit și mai păstrează și cărți românești sau străine, scrisă fără patina marxistă sau sus țeroarea noilor "patrioți". În aceste rînduri nu ne propunem

să polemizăm. Trecutul la care se referă este încă daluns de apropiat pentru ca să li desmîntă, cum am spus, bibliotecile și oamenii din țară.

Vrem doar să subliniem pentru cititorii noștri, rugînd să nu se uite, căteva afirmații care dau măsura "patriotismului" tovarășilor.

Spune, de pildă, oratorii: "Acordăm, de asemenea, o mare însemnătate dezvoltării continue a NATIUNII SOCIALISTE, CONSIDERAND CA EA ARE ÎNCA DE JUCAT UN ROL IMPORTANT ÎN DEVOLTAREA SOCIALISTĂ ȘI COMUNISTĂ A PATRIEI NOASTRE". Va place acest INCĂ?

Nu uitați că pentru Karl Marx, Națiunea era doar "o etapă inevitabilă în dezvoltarea colectivității umane". Și pentru naționalistul sef lubit, deosemena, etapa națiune are "încă" un rol de jucat. După acest "încă" ar urma, în mintea marelui român, internaționala comunistă!

Într-altă parte a discursului, referindu-se la războiul din 1916, când toată suflarea românească vibra în speranță

desrobirii Transilvaniei și a Bucovinei și pe lîngă cel în vîrstă mobilizabilă, se înrolau voluntari bătrîni și copii, iar, ce faceau puțolini "marxiști" din România?

Iată ce declară tovarășii Ceaușescu: "Partidul a desfășurat o intensă activitate de mobilizare a maselor populare în lupta ÎMPOTRIVA ÎNTRĂRII ROMÂNIEI ÎN RĂZBOI, pentru o politică de neutralitate. Sub conducerea partidului, masele largi muncitoare au organizat greve, intruzii și demonstrații împotriva războiului, care au culminat cu marea demonstrație de la Galați din 13 Iunie 1916. După cum se știe, România burgheză-moșierască s'a alăturat COALITIEI IMPERIALISTE A ANTANTEI CARE PROMITEA SATISFAȚIEREA DEZIDERATULUI UNITĂȚII NAȚIONALE".

Este suficient de clar că se revendică onoarea de a fi sabotat intrarea în războiul care promitea satisfacerea DEZIDERATULUI UNITĂȚII NAȚIONALE?

Dar marxistul nostru, deprins să

caute "contradicțiile" din sistemul capitalist, nu este jenat să declare în continuare: "Problema făuririi statului național unitar preocupă profund masele populare în acea perioadă, constituia un desiderat vital al poporului român, al proletariatului, al intelectualilor..."

Iar mai departe, își entuziasmează auditoriul afirmând nici mai mult, nici mai puțin că: "Înfăptuirea unității statului național român — victorie epocală a maselor populare din întreaga țară, **ÎN REALIZAREA CAREIA CLASA MUNCITORE, MISCARA SOCIALISTĂ A ADUS O PREȚIOASĂ CONTRIBUȚIE** —, a deschis perspectiva dezvoltării mai rapide a forțelor de producție..."

Rețineți deci, pentru istorie, că "prețioasă contribuție a mișcării socialiste" pentru înfăptuirea unității statului național român, s'a manifestat prin "mobilizarea maselor împotriva intrării României în război!"

Și referindu-se la victoria epocală a reînținerii țării, bineînțeles că nu pronunță nici un moment cuvântul **BĂSĂRABIA!** Poate că numele vine de la vreun tovarăș Băsarabov, aprig luptător împotriva bestiilor burghezomosciste și nu interesează "masele populare românești". Aceștia îl se cer contribuții și sacrificii pentru a "desrobi de jug străin și exploatare" pe tovarășii unor triburi canibale africane!

Vlad TEPEȘ

România literară

George USCĂTESCU

Melc sideral

Smuls din galaxia cerbil
Unde-și scrie amiază cerbil
Pe-un talaz de duce vreme
Dure-mă în ștor tufeme

Prezum magul Dădăi
Îi dăpăra melicul ei
Mă-i lău marior cu acum
Tei la poartă lui gerum

Da-șă cerbil melancoli
Din înaltăle silbi
Aș dormi și cu pe ape
Și pe-a) codrului aproape

Melc, melc, melc rumbelat
În lună de mure boare
Ochi de si întunecat
Sfință moartă sârbăluare

1970, 1972

Melc, Melc, Codobele...
Scoațe coarne boerști...
Și mă du la Dunăre

Și mă fă...
Din "Gardist"
"Comunist" avangardist.

REDACȚIONALE

Iubiți compatrioți,

În mai multe numere v'am redămint în această rubrică datorită ce aveți, adăta reținute revistele trimise, de a achita costul abonamentului, ajutându-ne astfel să realizăm apariția regulată a Revistei Carpatii.

Mulți ne-ați înțeles și ați răspuns imediat apelului nostru. Tuturor vă trimitem viile noastre mulțumiri.

Sunt însă foarte mulți, care se fac că nu înțeleg, că e o datorie contractată reținerea exemplarelor trimise din revista noastră și o obligație de a achita costul abonamentului, revista neavând nici o subvenție de niciun fel.

Aceștora ne adresăm acum rugându-i ca fără întârziere să facă micul sacrificiu ce le-am cerut.

În numerile viitoare vom publica numele, atât al celor care ne ajută, cât și cel al celor care caută cu reacredință să și însușească un lucru care nu le aparține.

Munca noastră gratuită la această revistă-collaboratori și redactori, e pusă la dispoziția neamului nostru și nu a celor cari desprind din această dragoste de neam-răman indiferenți la stăruința lui și al celor ce-l serbesc în momentele grele prin care trece.

Pe sprijinitorii de toldeana îi rugăm să ia act că prin numerile ce primesc acum, abonamentul plătit este expirat și-i rugăm să-l reînnoască de urgență.

Deasemeni vă rugăm să luați notă că fluctuațiile și cursul scăzut al dolarului, ne obligă contra dorinței noastre, de a majora costul abonamentului, la 20 Dolari anual și 40 \$ anual cel de susținere.

Multumindu-vă pentru înțelegere și sprijin, vă trimitem un cald și românesc salut.

CARPATII

CARPATII

REVISTA CULTURALĂ ȘI DE
ACȚIUNE ROMÂNESCĂ ÎN EXIL
APARE LUNAR

SUB ÎNDRUMAREA UNUI COMITET
DE REDACȚIE

Redacția și Administrația:
Calle Villanueva, 43 - Teléf. 270 48 40
Madrid (Espana)

Correspondenți:
Aparado 9 283 - Madrid (Espana)

Abonamente:

Anual 20 \$ USA
De susținere 40 \$ USA
Expeditarea Avion plus 5 \$ USA

EDITURA CARPATII ANUNTA

ISTORIA LITERATURII ROMANE, de D. Murărașu (dela Titu Malorescu-Lucian Blaga), 230 pâge.	4 \$ USA
NATIONALISMUL LUI EMINESCU, de D. Murărașu	5 \$ USA
DACIA, de V. Pârvan	3 \$ USA
ISTORIA PARTIDELOR NATIONAL-TARANIST ȘI NATIONAL-TARANIST, de Pamfil Seicaru, Vol. I și II	10 \$ USA
ISTORIA POLITICĂ ȘI MILITARĂ A RĂZBOIULUI ROMÂNESC-CONTRA RUSIEI SOVIETICE, de General Platon Chiriac	6 \$ USA
KARL MARX: ÎNSEMNAȚII DESPRE ROMANI, Texte inedite cu comentariu de Pamfil Seicaru	6 \$ USA
STEFAN CEL MARE, DOMN AL MOLDOVEI, de Prof. Alex. Boldur	6 \$ USA
ISTORIA DACIEI ȘI CONTINUITATEA DACO-ROMÂNĂ, de General Platon Chiriac	6 \$ USA
CONSTRUCȚII PE NISIP, de Pamfil Seicaru	2 \$ USA